

[29th March 1963]

DEPUTY CHAIRMAN : The question is—

‘ That the Madras Appropriation (No. 3) Bill, 1963 (L.A. Bill No. 9 of 1963), as passed by the Assembly, be taken into consideration ’.

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 and the Schedule were put and carried.

Clause 1 and the Preamble were put and carried.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Deputy Chairman, Sir, I move—

‘ That the Madras Appropriation (No. 3) Bill, 1963 (L.A. Bill No. 9 of 1963), as passed by the Assembly, be passed ’.

DEPUTY CHAIRMAN : The question is—

‘ That the Madras Appropriation (No. 3) Bill, 1963 (L.A. Bill No. 9 of 1963), as passed by the Assembly, be passed ’.

The motion was put and carried and the Bill was passed.

V.—GOVERNMENT MOTION.

DISCUSSION ON THE EDUCATIONAL PATTERN.

DEPUTY CHAIRMAN : We will now continue the discussion on the Educational pattern. Hon. Members Sri K. Anbazhagan and Sri R. Venkatachalam have given notice of an amendment. The amendment might be moved and got seconded.

SRI R. VENKATACHALAM : Mr. Deputy Chairman, Sir, I move :

Add the following at the end :

‘ and on such consideration, this House do not approve :

(i) the introduction of Public examination in Part II for S.S.L.C. and the proposal that the marks obtained will be counted for moderation ;

(ii) the non-replacement in all colleges in the degree course by 1963-64 of English medium by Tamil medium in Humanities as originally envisaged ;

(iii) the non-introduction of Tamil medium in Humanities in P.U.C. ;

(iv) the proposal to introduce two electives in new X and XI standards such science subjects as Physics, Chemistry and Biology while no minimum equipment is provided in 75 per cent of the schools in rural areas, even for the teaching of General Science ;

(v) the present policy adopted in fixing the number of teachers in elementary schools in the ratio of 1 :35 and the granting of additional teacher only if the number of pupils rises to 70 and more ’.

29th March 1963]

SRI K. ANBAZHAGAN : I second the amendment, Sir.

DEPUTY CHAIRMAN : The hon. Member Dr. Chidambaram may also move his amendment and get it seconded.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Mr. Deputy Chairman, Sir, I move—

'Add the following at the end of the amendment given notice of by Vidwan T. Muthukannappan :

' Subject to the following modification, namely, that in page 9 of the draft note of the Educational Pattern Paragraph 14 beginning with the words ' there will be Public Examination, etc., ' after the words ' for S.S.L.C. ' and before the words ' but the marks ', insert the following :

' for those candidates who intimate sufficiently early their desire to take the examination '.

SRI S. K. SAMBANDHAN : I second the amendment, Sir.

3-20
p.m.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : கனம் சட்ட மன்றத் துணைத்தலைவர் அவர்களே, இப்போது இந்த சபையின் முன்பாக புதிய கல்வி முறை குறிப்பு ஒன்றைக் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்ததை முன்னிட்டு எனது கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூற விரும்புகிறேன். நேற்று கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இங்கு தெரிவித்தபொழுது, கல்வி விஷயத்திலே இந்த மாநிலத்திலே இந்தப் பத்தாண்டுகளில் மாற்றங்கள் செய்திருக்கிறோம் என்று அவர்களே ஒப்புக்கொண்டார்கள். அப்படிச் செய்யப்பட்ட மாற்றங்கள் நாட்டிலே கல்வி விஷயத்திலே சர்க்கார் கொண்ட போக்கைக் குறித்து பெருத்த குழப்பத்தை மக்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு உதாரணமாக கல்லூரிகளிலே தமிழைப் போதனை மொழியாக ஏற்றுக் கொள்வது என்ற சர்க்கார் முடிவு ஏற்கெனவே ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். அந்த முடிவை இப்பொழுது புதிய கல்வி முறையின் பிரகாரம் மாற்றுவது என்பது அரசாங்கம் நிச்சயம் செய்திருக்கிறது. அடுத்து ஹிந்தியைக் கட்டாயப் பாடமாக வைப்பதா அல்லது இஷ்ட பாடமாகவாவது என்ற விஷயத்தில் இன்னும் குழப்பம் இருந்து வருகிறது. அது போலவே பள்ளி ஆண்டு 10 ஆண்டு, 11 ஆண்டாக இருந்த போதிலும் பல தகராறுகள் இருந்து வருகின்றன. இப்பொழுது உள்ள S.S.L.C. செலக்ஷன் முறையை வைத்துக் கொள்வதா அல்லது வேண்டாமா என்பது ஒன்று. அதேபோல அரசாங்கம் மூன்று மொழிக் கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கிறதா, இரண்டு மொழிக்கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்கிறதா என்ற விதத்தில் இப்படியாக கடந்த 10 ஆண்டு காலத்தில் பல முறை, பல தடவை கல்விக் கொள்கையை இந்த அரசாங்கம் மாற்றிக்கொண்டே வந்திருக்கிறது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் நேற்றுக் கூட பேசும்போது குறிப்பிட்டார்கள். இந்த ஆண்டுக்கு மட்டும் தான் ஹிந்தியிலே பரீட்சை தேவையில்லை என்று தற்காலிக

[திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்] [29th March 1963]

மாக முடிவுசெய்யப்பட்டது என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அந்த முடிவை அவர் அறிவித்த பொழுது எல்லோரும், தமிழ் நாட்டிலே யுள்ள அத்தனை பேரும் அவரைப் பாராட்டினார்கள். காரணம் ஹிந்தி மொழி விருப்பப்பாடமாக பல மாணவர்களுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறதே தவிர அதிலே கட்டாயமாகப் பரீட்சைத் திட்டத்தைப் புகுத்தினால், அந்தப் பரீட்சையிலே பல மாணவர்கள் தேற முடியாது போகும் என்ற காரணத்திற்காக, நமது மாநில கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் இந்தப் பரீட்சைத் திட்டத்தை கைவிடுவது பற்றி சட்ட சபையிலும் பாராட்டு பெற்றார். மேலும் வெளியிலும் கட்சி சார்பற்ற தோழர்களிடமிருந்தும், பல கட்சிக் தலைவர்களிடமிருந்தும் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் பாராட்டு பெற்றார்கள். இருப்பினும் நமது நாட்டின் கல்வி அமைச்சர்கூட தெரிவிக்கவில்லை. ஹிந்தியை எப்படியும் கட்டாயமாகத் திணிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தில் உள்ள பலரில் ஒருவரான நமது உள்நாட்டு அமைச்சர் திரு. லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் ஹிந்தி விஷயமாக தமிழ் நாடு அரசாங்கத்தினுடைய முடிவை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டுமென்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கக் கூடிய வகையில் வெளியே பல இடங்களில் பேசியிருக்கிறார்கள். இதைக் கண்டவுடனே நமது அமைச்சர் மறுபடியும் ஹிந்தியில் இந்தப் பரீட்சைத் திட்டம் கொண்டு வருவது என்று முடிவுசெய்து இருக்கிறார்கள் என்று நான் கருதுவேண்டியிருக்கிறது. நமது மாநில அரசாங்கம் ஏற்கனவே கொண்டுள்ள திட்டப்படி ஹிந்தி பரீட்சைத் திட்டத்தை அறவே கைவிட்டு விடவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படியே அமைச்சர் வைப்பதாக இருந்தாலும், பரீட்சையிலே தேர்வதற்கு கணக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படா விட்டாலும், அதை Moderation-க்கு, அந்த மார்க்குகள் வேறு பாடத்திலே பெறுவதற்கு வாங்கக்கூடிய மார்க்குகள் அதைக் கணக்கிலே எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற திட்டத்தை அறவே நமது அரசாங்கம் கைவிட்டு விடவேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்தத் திட்டத்தை நாம் கைவிடுவதாக இருந்தால், ஹிந்தியை விரும்பிப் படிக்கின்ற ஒரு சாரார் மட்டும் ஹிந்தியிலே அதிக மார்க்குகள் வாங்குகின்ற காரணத்தால், அவர்கள் மட்டுமே மேலும் பல சலுகைகள் பெற்று, அதுவும் பரீட்சையிலே தேறி அவர்கள் மட்டும் உயர்நிலைக்கு வரக்கூடிய பெரிய அபாயம் வர இருக்கிறது. ஹிந்தி மார்க்குகளை Moderation-க்குக் கணக்கிட்டு கொள்ளக் கூடாது என்று நிராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கூறுகிறது, நாணம் எனது கட்டியை ஒட்டி இந்த நேரத்திலே அபிப்பிராயம் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தவிர இந்தத் திட்டத்தை இப்படியே விடுவதாக இருந்தால் இது பெரும் கொந்தளிப்பைந்தான் தமிழ் நாட்டில் ஏற்படுத்தும் என்று கனம் அமைச்சருக்கு எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். ஹிந்தியை விருப்பப்பாடமாக படிக்கக் கூடியவர்கள் மட்டும் படிக்கலாம் என்ற திட்டத்திலே, மூன்று மொழிக் கொள்கையை அவர் ஏற்றுக் கொள்வதாக இருந்தால், ஹிந்தி மொழியை இஷ்ட பாடமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அறிவிக்க வேண்டும். அடுத்து, அந்த ஹிந்தி தவிர மற்ற

29th March 1963] [திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்]

இந்திய மொழிகளிலே பள்ளிக் கூடங்களிலே கற்றுக் கொடுப்பதற்கு, கனம் அன்பழகன் கூறியதுபோல, வசதி செய்து தர வேண்டும். அடுத்து, கல்லூரி போதனா மொழி விஷயத்தில் அன்று இந்த சபையில் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருக்கக்கூடிய திரு. ஏ. எஸ். முதலியார் அவர்களுக்கும் முன்னாள் கல்வி அமைச்சராக இருந்த சி. சுப்ரமணியம் அவர்களுக்கும் பெருத்த மனவேறுபாடு ஏற்பட்டு, அப்பொழுது இருந்த கல்வி அமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கல்லூரிகளில் போதனா மொழியாக தமிழையே ஏற்படுத்துவதாகத் திட்டவாட்டமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கொள்கையின்படி இப்பொழுது நாம் இந்த 1963-64-க்குள்ளாக கல்லூரிகளில் போதனா மொழி தமிழை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஏற்கனவே திட்டமிட்டதை அரசாங்கம் இப்பொழுது கைவிட்டுவிடுவது சரியல்ல என்பதை நான் எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன். அதற்கு அமைச்சர் அவர்களும் நேற்று பேசும் போது பல காரணங்களைக் குறிப்பிட்டார்கள். தமிழிலே போதிக்கக்கூடிய பாடப்புத்தகங்கள் வெளியிட முடியவில்லை. சுமார் 62 புத்தகங்கள் இப்பொழுது வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன என்று தெரிவித்தார்கள். சர்க்கார் நினைத்தால் 62 புத்தகங்கள் என்ன, ஆயிரம் புத்தகங்கள்கூட எழுதி விற்பதற்கு வசதிகளைச் செய்ய முடியும் ஆனால் சர்க்காரே இதைத் தட்டிக் கழிக்க வேண்டும் என்ற உள் நோக்கத்துடன், அவர்கள் தமிழை ஆதரிப்பது என்று வெளியில் மக்களிடம் கூறிக்கொண்டு, ஆனால் சட்ட மன்றத்திலே கூடி இதற்கு இடைஞ்சல்கள் இருக்கின்றன, மாணவர்கள் தமிழில் பாடம் கற்றுக்கொள்ள விரும்பி வரவில்லை என்ற காரணங்களைக் காட்டி, அவர்களது முன்னாள் தீர்மானக் கொள்கையிலிருந்து வழுவிச் செல்லுகிறார்கள். இது தமிழ்நாட்டு மக்களிடத்தில் பெரும்பாலான பகுதிகளிலே ஒரு பெரிய ஏமாற்றத்தை அளித்திருக்கிறது. இதை மீண்டும் நமது கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் புனராலோசனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த நேரத்திலே இந்த இரண்டு விஷயங்களில் மட்டும் நான் எனது கருத்தை வலியுறுத்திக்கூற ஆசைப்படுகிறேன். ஹிந்தியில் பரீட்சை இருக்கக்கூடாது. அப்படியே பரீட்சையை வைப்பதாக இருந்தாலும், அந்தப் பரீட்சையிலே பெறக்கூடிய மார்க்குகளை Moderation -க்கு எடுத்துக்கொள்ளக்கூடாது. அடுத்து, கல்லூரிகளில் தமிழை போதனா மொழியாகக் கல்வியை வற்றை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும். தற்போதைய கொள்கையை அவர்கள் மாற்றி அமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கோரிக்கையுடன் இப்பொழுது நான் படித்த Amendment ஐ வற்புறுத்தி எனது உரையை முடித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்த வாய்ப்பு அளித்த துணைத் தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. சி. முத்தையா : கனம் உபத்தலைவர் அவர்களே, கீழ் சபைத் தலைவர்களும், மேல் சபையிலே எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களும் ஒருங்கே அமைந்த ஆற்றலும், அனுபவமும் அதிகம் பெற்ற ஒரு கமிட்டியை அமைத்து ஒரு முடிவை 1957-ம் ஆண்டு சட்ட சபை

[திரு. சி. முத்தையா] [29th March 1963]

யிலே White Paper மூலமாகத் தெரிவித்த கருத்துக்களை வைத்து இன்று ஓராண்டு காலத்திற்குள் ஒரு முடிவை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொள்ளும்படி முடிவு கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள் என்றால் குழப்பம் நீங்கி நல்ல சூழ்நிலை நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நான் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த இரண்டு சிறந்த தலைவர்களைவிட கல்வி முறையில் நம் நாட்டிலே சிறந்தவர்கள், ஆராய்ந்து தெரிந்து சொல்லுபவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. இவ்வளவு சிறந்த தலைவர்கள் ஒருங்கே எதிர்காலத்தில் ஏற்படுத்தக்கூடிய ஒரு சூழ்நிலையில், **University** -யிடமிருந்தும் சம்மதம் பெறக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால் இந்த சந்தர்ப்பம் எதிர்கால சந்ததிகளுக்கு நல்ல காலம்தான், என்று மட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். முதலிலே இப்பொழுது இருக்கின்ற தரம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை எல்லோரும் தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றோம்.

3-30
p.m.

இப்போது சாதாரணமாக நகர்ப்புறங்களிலே இருக்கின்ற ஒரு படிப்பு நிலையும் அங்கு ஜில்லாக்களிலே கிராமப்புறங்களிலே இருக்கின்ற படிப்பு நிலையும் நகர்ப்புறங்களிலே காலேஜிலே சேரும் போது எங்களை தொந்திரவு பண்ணுவதைப் பார்த்தாலும் ஏதோ இடம் கிடைக்காவிட்டால் ஒன்று, மூன்று கல்லூரிகளைக் கேட்கிறார்கள். அங்கு கிராமப்புறங்களில் இருக்கின்ற நிலையிலேயும் படிப்புத் தரம் எப்படி இருக்கிறது என்பதை எல்லாம் நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்து என்னுடைய கிராமங்களிலே கூட நான்கு, ஐந்து பி. ஏ. படித்த மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள், பெரும்பாலும் படித்தவர்கள் இன்றைய தினம் ஆங்கிலப்படிப்பிலும் சிறந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று நான் கேட்கும்போது அவர்கள் சூழ்நிலையும் நன்கு தெரிந்தது.

கல்விமுறை மாறவேண்டும் என்ற நிலை நன்றாகத் தெரிந்த ஒரு நிலையிலேதான் நாம் இருக்கிறோம். அவ்வாறு இருக்கும்போது ஒவ்வொரு ஆண்டு காலத்திலும் நல்ல முடிவு வரவேண்டும். நான்கு ஐந்து ஆண்டு நிரந்தரமான முடிவு ஏற்படாமல் நல்ல ஒரு முடிவு எதிர்பார்த்து இந்த முடிவு பெற்றதை, அடுத்த ஆண்டு அமுலுக்கு வரும்படியான நல்ல முறையில் மகிழ்ச்சியோடு நாம் சேர்ந்து செய்ய வேண்டிய காரியம். அதை நடத்த வேண்டிய முறையில் எவ்வளவு கஷ்டம் இருந்தாலும் திறம்பட்ட அமைச்சர் முன்னாலே நடைபெறுவதால் நல்ல முறையிலும் நடக்கும் என்பதை மக்கள் நம்பிக்கையோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். பத்து ஆண்டு படிப்பு முறை 31-வது ஆண்டிலே மாறி, 48-லே மாறி இன்றைய தினம் ஒரு மாறுதலுக்கு பத்து ஆண்டு படிப்பு முறை வந்திருக்கின்றது என்று சொன்னார்கள். ஆனால் பழைய படிப்பிலே இருக்கின்ற பெருமை இன்றையதினம் வந்து இருக்கின்றது என்று சொன்னால் அவர்கள் அறிவைப் பார்த்து அவர்கள் படிப்பதான் ஏற்றது என்று ஒன்றும் தெரியாத நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும்படியான சூழ்நிலையில் இருக்கிறோம்.

29th March 1963] [திரு. சி. முத்தையா]

இன்று இருக்கின்ற இரண்டாவது மொழி என்பது பெரும் பாலோர் பேசுவது, விருப்பப் பாடம் என்பது தேவையானது என்ற பேச்சும், ஆங்கிலம் வேண்டுமா, எந்த அளவுக்கு சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும், இந்தி பரிட்சை வேண்டுமா என்ற பேச்சும் தான் குற்றம் சாட்டப்படுகிறது. தனிப்பட்ட முறையில் பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகள் கல்வி அறிவு பெற வேண்டுமென்ற ஆசை இருக்கிற காரணத்தால் நல்ல முறையில் அந்தப் படிப்பு வளர வேண்டுமென்ற நல்லதொரு சூழ்நிலை ஏற்படுத்தி விருப்பப் பாடம் இரண்டு தேவை என்று வைத்திருக்கிறார்கள். பத்து ஆண்டு காலமாக புதிதாக ஆரம்பித்த உயர்நிலைப் பள்ளியிலே தக்க வசதி இல்லை என்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். 1956-வது ஆண்டுக்குப் பிறகு சென்ற ஆண்டு நீங்கள் கல்வி அமைச்சராக வந்த உடனே 200 உயர்நிலைப் பள்ளிகளை ஆரம்பித்திருக்கிறீர்கள். இந்த 200 உயர் நிலைப் பள்ளியிலும் எல்லாவிதமான வசதி இருக்கிறதா என்று கேட்டால் பெற்றோர்கள் அவசியம் தேவை என்றதால் அங்கு அங்கு இருக்கின்ற வசதிகளை வைத்து ஆரம்பித்து விட்டோம். வெகு வேகமாக, அடுத்த ஆண்டு எல்லா பள்ளிகளிலும் Science-க்குத் தேவையான சாமான்கள் வாங்கிவைக்கிற சூழ்நிலை வேண்டும். நீங்கள் படிக்கும் போது இருந்த Science Laboratory நிலையையும் இப்போது பள்ளியிலே இருக்கின்ற ஒரு தோற்றத்தையும் பார்ப்பீர்களேயானால் பழம் பெரும் பள்ளிகூடத்துக்கும் புதிதாக ஏற்பட்டு இருக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்கும் நல்லதொரு வித்தியாசம் காணமுடியும். அம்மாதிரியான புது முயற்சி ஏற்படும் போது அரசாங்கம் அதற்குள்ள செலவைச் செய்யவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டுமென்று மக்கள் நம்பியிருக்கிறார்கள். மேலும் இந்த இரண்டு விருப்பப்பாடம் என்பது இரண்டு பிரிவாக இருக்கவேண்டும் என்று ஒரு சிலர் கருத்து தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஒன்று Science ஆக இருக்க Humanities மற்றொன்று வேண்டும். இரண்டும் பொதுவாக இருப்பது சரியாக இல்லை என்ற கருத்து வெளியிலே பேசப்படுவதை உங்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதிலே எது சிறந்த முறை என்பது தாங்கள் மேலும் சிந்திக்க வேண்டிய விஷயமாக இருந்தால் அதைச் சிந்தித்து நல்லதொரு முடிவுக்கு வரவேண்டும் என்பதையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மேலும், இந்தி சம்பந்தப்பட்ட வரையில், நாங்கள்கூட எல்லா பாஷையையும் அரசியலில் இருக்கின்றவர்கள்கூட அறிய வேண்டும் என்று ஆவல் இருக்கிறது. சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் இடம் தராத நிலை. அதை இருக்கின்றவர்கள் படிக்கவேண்டும் என்று மீண்டும் வாய்ப்பு கிடைத்ததற்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். முதலிலே நீங்கள் இந்தியைப் படித்தால் போதும், பரிட்சை தேவையில்லை என்ற முடிவை எடுத்த போது எல்லோருக்கும் நீங்கள் எடுத்த முடிவு சிறந்த முடிவு என்று நினைத்தோம். ஆனால் அதற்கு விளக்கம் கொடுத்த பிறகு அந்த சமாதானத்தை ஏற்று அது சரி என்ற முடிவுக்கு வரும்படியான நிலையில் இருக்கிறது. மேலும் நாங்கள் கேட்டுக்

[திரு. சி. முத்தையா] [29th March 1963]

கொள்வது எல்லாம் Basic Education முறையை நீங்கள் உங்கள் காலத்திலேயே சீக்கிரம் மாறுதல் செய்யப்போகிறேன் என்று கூறுவது அதில் இருக்கின்ற சக்தியையும் தன்ருக ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும் என்பது கருதது. Basic Education என்று சொல்கிறோமே தவிர நமது பஞ்சாயத்து யூனியனில் நடக்கின்ற ஆரம்பப்பள்ளியிலே அதற்கு வேண்டிய கருவிகளை வாங்கி வைக்க விரும்புகின்றோமே தவிர ஆதாரக் கல்வி எந்த முறையிலே மாணவர்களுக்கு சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது என்று பூர்வாங்கமாகப் பார்த்தோமானால் ஆதாரக் கல்வியை மனதில் ஒப்புக்கொண்டு இருக்கின்றோமே தவிர, நடப்பு முறையில் இல்லை. அதைக்கமிட்டி பரிசீலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நல்ல முடிவுக்கு சீக்கிரம் வருவதற்கு காத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லியிருக்கின்றீர்கள். இப்போது நடப்பது சந்தோஷகரமான நிலையில் இல்லை என்கிற விஷயத்தை நான் சொல்லும்படியான நிலையில் இருக்கிறேன். அதற்குத் தக்க ஒரு முடிவு ஏற்படுத்தினால் அந்தக் கல்வியிலே எவ்விதக் குறைபாடும் இல்லாமல் சொல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது என்று நிச்சயமாக தைரியமாக இன்னும் எதிர்த்துப் பேசக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதை சந்தோஷத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மேலும் இப்போது பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கும், Management School- க்கும் இருக்கின்ற ஒரு சில வித்யாசங்களை, மொத்தத்திலே இல்லா விட்டாலும்கூட ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்லக் கடமைபட்டு இருக்கிறேன். அங்கு பிள்ளைகளைச் சேர்க்கின்ற காலத்திலே Management பள்ளிக்கூடத்திலே, Pupil—teacher ratio, Proportion 40 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று இருக்கிறது. இனி எல்லா பிள்ளைகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து விகிதாசாரப்படி ஆசிரியர்களைப் போட வேண்டும் என்ற சூழ்நிலையை மாற்றி

Management School -ல் எந்த நிலை இருக்கிறதோ Panchayat Union பள்ளிக்கூடத்துக்கும் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு அடுத்த ஆண்டு ஆரம்பிப்பதற்குள் எல்லா கிராமங்களிலே இருக்கின்ற உயர்நிலைப்பள்ளிகள் எல்லாவற்றுக்கும் புது முயற்சி ஏற்படுத்துவதற்கு கிராமங்களுக்கு முதல் இடம் அமைத்து, நகரப் புறங்களுக்கு பின்பு இடம் கொடுத்து ஆதரிக்க வேண்டுமென்று, நன்றி செலுத்தி, எனது வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : துணைத்தலைவர் அவர்களே, இப்போது நம் முன்னால் வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற கல்வி பற்றிய குறிப்பினை வரவேற்கும் முகத்தான் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல முன் வருகின்றேன். நம்முடைய மாநிலத்திலே கல்வித்திட்டமானது அடிக்கடி வரையறை செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லப்பட்டு உண்மையிலேயே வரையறை செய்யப்படாமல் இருக்கிறது. அதற்கு மாறாக இப்போது உள்ள கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பல நிலையிலே உள்ளவர்களோடு உசாவிப் பலதரப்பட்டவர்களை ஆங்காங்கு கண்டு கேட்டு நல்லதொரு திட்டத்தை உருவாக்கி

29th March 1963] [டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்]

இருக்கின்றார்கள். குறைகள் எந்தத் திட்டத்திலேயும் இல்லாமல் இருக்க முடியாது. குறையில்லாத திட்டத்தை எவருமே உண்டாக்கமுடியாது. மனிதர் நிலையில் எந்தப் பெரிய திட்டம் வகுத்தாலும், குறைகூற வாய்ப்பு இருக்கும். இல்லாதுபோனால் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்காது. குறைகளை நீக்கும் வழிகள் எல்லாம் வரவேற்கப்படும் என்று நேற்று அமைச்சர் அவர்களாலும் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களாலும் விளக்கி எடுத்து உரைக்கப்பட்டது. நாம் சில சூழ்நிலைகளை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். நாம் இந்தியா தேசத்திலே ஒரு கூறு என்று ஒரு மாநிலம் என்று நினைவில் வைக்கவேண்டும். தமிழ் நாடு என்பது ஒரு தனி நாடு அன்று. இந்தியா தேசத்துக்குக் கட்டுப்பட்ட ஒரு பகுதி என்று நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அவ்வாறு செய்கிறபோது 47, 46-லே ஆங்கிலேயர்கள் வெளியேறியபோது அப்போது இருந்த அவசரத்திலே, வேகத்திலே, 'வெள்ளையனே வெளியேறு' என்று சொல்லி விரட்டிவிட்ட அந்தச் சூழ்நிலையில் ஆங்கிலேயன் மொழியாகிய ஆங்கில மொழியானது வெறுக்கத்தக்கது என்ற எண்ணத்திலே இந்திய அரசியல் சட்டத்தை உருவாக்கியபோதே தக்க வகையிலே உருவாக்காமல் போய் விட்டோம் என்பது இன்று நினைவுகூராமல் இருக்க முடியாது.

அப்போது, இப்போதுள்ள சூழ்நிலையில் நம் இந்திய சீரமைப்புச் சட்டத்தை அமைத்திருப்போமானால் 1965-ல் கட்டாயமாக இந்திய அலுவல் மொழியாக இந்தி இருக்கவேண்டுமென்று சட்டமியற்றி இருக்கமாட்டோம். அவ்வாறு செய்துவிட்டதன் விளைவினால் நாம் நம் பண்டைய தொடர்பையெல்லாம்கூட மறந்து விட்டுச் சில சூழ்நிலைகளுக்கு உள்ளாகிவிட்டோம் என்பது மறக்கவோ மறுக்கவோ முடியாததொன்றாகும். அதனால்தான், இந்தி வழியாகச் சில அனைத்திந்திய தேர்வுகள் வைக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமும் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் (மீடியர் மன்றத்தில்) இந்தி வழியாக வழக்காடலாம் என்ற ஒரு சூழ்நிலையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் நாம் மறந்துவிட முடியாது. சில இந்திய சீரமைப்புச் சட்டத்தின் விதிகள் காரணமாக பிரசிடென்ட் டைரக்டிவ்ஸ் (directives) என்று அமைத்து ஆணையாகத் தரப்பட்டிருக்கின்றன. குடியரசுத் தலைவர் சட்டத்திற்கு உட்பட்டுச் சட்டத்தின் வரம்புக்குக் கட்டுப்பட்டுச் சில ஆணைகளைப் பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் 1960-ல் பிறப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1955-ல் அலிபீஷியல் லாங்குவேஜ் கமிஷன் என்பது ஊர் ஊராக வந்து மக்களுடைய எண்ணங்களையெல்லாம் திரட்டிப் பிறகு பார்லிமென்ட்டுக்குச் சிபார்சு செய்தது. அந்தப் பார்லிமென்ட் குழு 1957-ல் தன் முடிவுகளைச் சிபார்சு செய்தது. அவற்றை அடியொட்டிக் குடியரசுத் தலைவர் தம்முடைய ஆணையைப் பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். அவ்வாறையொன்றில் உயர்நீதிமன்றம்—ஹைகோர்ட் வரையில் அந்தந்த வட்டார மொழி பயன்பட முடியும் என்பதை அவர் தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறார் என்பதை நினைவுகூறவேண்டும். தமிழ் மொழி தமிழ் மாநிலத்தில் உறுதியான ஆட்சிமொழியாகிவிட்டது, நன்றாக நிறைவேற்றிக்கொண்டும் வருகிறது என்ற சூழ்நிலையையும் மறந்துவிடமுடியாது. ஐந்து வயது முதல் 14 வயது வரை

3-40
p.m.

[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்] [29th March 1963]

யில் கட்டயமாக நமது மாநிலத்திலே குழந்தைகள் படிப்பு பெறுவதற்கு வாய்ப்பும் வசதியும் நமது அரசாங்கம் மகிழ்ச்சியோடு செய்து தந்திருக்கிறது என்பதையும் மறந்துவிட முடியாது. ஐந்து வயது முதல் 14 வயது வரையில் கற்பிக்கப்பட்ட குழந்தைகள் உயர்நிலைப்பள்ளிக்கும் பிறகு கல்லூரிக்கும் வரக்கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள், முன்பெல்லாம் படித்தவர்கள் 100-க்கு பத்து எட்டு என்ற அளவில் இருப்பார்கள். இப்போது அது நீங்கி 100-க்கு 90 என்றும், இன்னும் 100-க்கு 100 பேர் படித்தாகவேண்டுமென்ற சூழ்நிலை வரவேண்டுமென்றும் திட்டங்களை வகுத்துக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்பதைக் கூறவேண்டியதில்லை. அதை நினைவில் வைத்தால் இன்று இல்லாவிட்டாலும் 10 ஆண்டுகளில் தமிழ்மொழி வாயிலாகவே அடிப்படைக் கல்வி முதல் பக்கலைக் கழகக் கல்வி வரையில் கற்கச் செய்யமுடியும் செய்யவேண்டுமென்று எவரும் எண்ணாமல் இருக்கமுடியாது. கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் நேற்று கூறியபோது எனக்கு அந்த நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னார்கள். தமிழில் முடியும் தமிழனால் முடியும் என்ற நம்பிக்கை நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஆயினும் ஆங்கிலத்தை அறவே ஒதுக்க முடியாது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். இப்போது பெரிய உலகச் சூழ்நிலையில் வாழ்கிற நாம், தமிழ்மொழி ஒன்றின் வாயிலாகவே உலக சாதனைகளைச் சாதித்துவிடமுடியும் என்பது தவறான எண்ணமாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. உண்மையில் ஒரு மொழியைக் கொண்டு இன்றைய சூழ்நிலையில் இருபதாம் நூற்றாண்டில் நாம் வாழமுடியாது. இன்னொரு மொழி நமக்குக்கட்டாயம் தேவை. அந்த மொழி நமக்கு எது என்று வரலாற்றுக் கண்ணோட்டி உற்று நோக்கினால் 150 ஆண்டுகளுக்குமேல் பழகிவிட்ட ஆங்கிலம் என்பது புலப்படும். அந்த மொழி மூலம் கலைச் செல்வங்கள் இங்கே குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டோம். அதனால் ஆங்கிலத்தைப் புறக்கணிக்கமுடியாது என்பது உறுதி. எனவே இரண்டாவது மொழி கட்டாயம் தேவை. தமிழ்மொழி தாய்மொழியாகவும் ஆங்கிலம் உலகத் தொடர்பு மொழியாகவும் இருக்கிறது. மற்ற மாநிலத் தொடர்பு மொழி Inter link language உலகத் தொடர்பு மொழி World link language என்ற இரண்டையும் அடிப்படையில் மறந்துவிடமுடியாது. காந்தியடிகள்கூட ஆங்கிலேயர்களை, அவர்களுடைய ஆட்சியை, அவர்களுடைய ஆணவத்தை வெறுத்தார். ஆனால் நான் ஆங்கில மொழியை வெறுக்கவில்லை என்று பன்முறை அவர்கள் கூறியதை நினைவில் கொண்டு வரவேண்டும். உங்களுக்குத் தெரியாததன்று, எனினும் அதை நினைவுபடுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பல திசைகளிலிருந்து ஜன்னல் வழியாக நல்ல காற்று எனக்கு வரவேண்டும். பல திசைகளிலிருந்து என்று கூறுகிறபோது ஆங்கில நாட்டிலிருந்தும் நல்ல காற்று எனக்கு வர வேண்டும். கலைச் செல்வங்கள், விஞ்ஞானச் செல்வங்கள் வியக்கத்தக்கன நமக்கு வந்து சேரவேண்டும். அவற்றை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால், அந்த காற்று புயல் காற்றாக இருந்து காலைத் தூக்கி வாரிவிடக்கூடிய காற்றாக இருக்கக்கூடாது என்று கூறியதை நினைவுபடுத்தினால்

29th March 1963] [டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்]

ஆங்கில மொழித் தொடர்பு இன்றியமையாதது என்பதும் தாய் மொழியால் மட்டும் வாழ்ந்துவிடமுடியாதது என்பதும் தெரிய வரும். வெளிக்காற்று வேண்டுமென்றால் வேண்டுமென்கிறபோது ஜன்னலைத் திறந்துகொள்ளலாம். வேண்டாமென்று எண்ணுகிற போது கதவை அடைத்துக்கொள்ள உரிமை வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதைப்போன்று இன்று ஆங்கில மொழியைத் தேர்ந்துகொள்கிறோம் என்றால் நாமாக மனம் விரும்பி தேர்ந்து கொள்கிறோம். ஆங்கிலேயர்கள் மொழி இந்தியர்கள்மீது ஆக்கிரமிப்பு மொழியாக இருந்த காலம் மலையேறிவிட்டது. அவர்கள் நம்மை இப்போது ஆங்கில மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளக் கட்டாயப்படுத்தவில்லை. அந்த மொழியை பயனுடமை காரணமாக (Utility purpose) ஏற்றுக்கொள்கிறோம். ஆங்கில மொழி வாயிலாக கல்லூரிப் படிப்பு கூடவே கூடாது என்ற கருத்து வலிவிழந்து போவது திண்ணம். தமிழ்மொழி வாயிலாக எல்லா பாடங்களையும் எல்லா நிலைகளிலும் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டுமென்ற பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்டு அவற்றிற்கு வேண்டிய தீவிர நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை அறிவேன்; மேலும் எடுக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்துவேன்—பப்ளிகேஷன் பிரோ அமைத்து வெளியீட்டுக் குழுக்கள் அமைத்துப் புத்தகங்கள் நல்ல வகையில் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. வேண்டியாங்கு வேண்டியாங்கு இன்னும் ஆக்கம் தர அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தே நான் பேசுகிறேன். தமிழ்மொழியை எல்லாக் கட்டங்களிலும் எல்லா வகைகளிலும் திறம்பட வகுத்து வளர்ப்பதற்கு அரசாங்கம் தயாராக இருக்கிறது என்பதை நான் கல்வி ஆலோசனைக் குழு உறுப்பினரை உணர்ந்துள்ளதை இம் மன்றத்தின் முன்னால் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அப்படியிருக்கிற சூழ்நிலையில் இன்று, நாளை எடுத்தவுடனே எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் தமிழே பாடமொழியாக ஆகி விடுதல் வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பது அவ்வளவு பொருத்த முடைத்தா என்பது கேள்வி.

இதையொட்டி நான் ஒன்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். நம்முடைய அரசாங்கம் 1959 ஏப்ரல் 14-ம் தேதி அரசாங்க ஆணை 748 பிறப்பித்தது. அந்த ஆணையில் தான் 1963-64 முதல் கல்லூரி எல்லாவற்றிலும் தமிழ் பாடமொழியாக இருக்கும் பி.ஏ-ஐப் பொறுத்தவரையில் என்று கூறப்பட்டது. பி. எஸ்ஸி., பி. காம். இவைபற்றிச் சொல்லவில்லை. பி.ஏ-ஐப் பொறுத்தவரையில் தான் சொல்லியிருக்கிறது. அந்தச் சூழ்நிலையில் அப்படிச் சொல்லப்பட்டது என்பது அந்த ஆணையை உற்றுநோக்கினால் தெரியவரும். நம்முடைய மாநிலத்தில் 11 ஆண்டு படிப்பு ஏற்பட்டு மேல் உயர் நிலைப் பள்ளிகள் வகுக்கப்பட்டு அவற்றில் பழைய புதிய 11-வது வகுப்பு படித்துவருபவர்கள் (இப்போது வந்துகொண்டிருக்கும் 11-வது வகுப்பு அன்று இந்த 1962-63-ல் தேர்ச்சி பெறுவார்கள். அவர்கள் இந்த ஆணைப்படி கல்லூரிக்கு வந்து நேரே பட்டப் படிப்பினைத் தமிழ்மொழி வாயிலாகப் பெற வாய்ப்பு வசதி பெறுவார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதைப் படித்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்] [29th March 1963]

“ The medium of instruction of the reorganised B.A. degree courses in the State will accordingly be changed to Tamil. It is obvious that the best time schedule for this change will be one which will link it with the reorganization of Secondary Education. This is due to commence in the academic year 1959-60 and the first batch of pupils admitted to the new VIII Standard during that year will complete the new XI Standard in the Higher secondary school (as the equivalent of the Pre-University course in colleges) in 1962-63. Those students of this batch who are declared eligible for admission to the B.A. degree courses will therefore constitute the first batch of pupils for whom instruction will be available in the Tamil medium in the colleges of the State.”

3-50 1962-63-ல் மேல் உயர்நிலைப்பள்ளித் தேர்வு எழுதிய மாணவர்கள்
p.m. புதுமுகத் தேர்வு பல்கலைக்கழகத்தில் எழுதாமல் நேராக டிக்ரி
கோர்க்குப் போவார்கள் என்பது எதிர்பார்க்கப்பட்டது.

அதனாலே எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் பி.ஏ. வகுப்பில் தமிழ் மொழியைப் பாடமொழி ஆக்கலாம் என்றநிலை எதிர்பார்க்கப் பட்டது. இதுபற்றிச் சாவதானமாக நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். புதிய 11-வது வகுப்பு வரவில்லை. வராததினாலே பரீட்சை இல்லை. அந்தத் தேர்வு இல்லாததினால் தேறியவர்கள் இல்லை. அந்த அடிப் படை இல்லை. அதைத் திருப்பியும் நாம் அமைக்க முடியாத நிலையிலே இருக்கிறோம்.

அதனாலே சில கல்லூரிகளில் இரண்டு மொழி வழியாகவும் படிப்பதற்கு வாய்ப்பும் வசதிகளும் பண்ணிக் கொடுத்து விரும்பியவர்கள் விருப்பமொழி வழியாகக் கற்றுக் கொள்ளுவது தான் நல்ல அரசியல் நுட்பமும் கல்வி நுட்ப மதியும் படைத்தவர்களுடைய எண்ணமாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். There must be parallel courses giving opportunities for proceeding towards the same degree but through two media. ஆங்கில மொழி வழிப் படிக்க விரும்புகிறவர்கள் ஆங்கிலம் வாயிலாகப் படிக்கவும், தமிழ் மொழி வழிப் படிக்க விரும்புகிறவர்கள் தமிழ் மொழி வாயிலாகப் படிக்கவும் வேண்டும்..

தமிழ்மொழி வழியே படிக்கிறவர்கள் அனைவருக்கும் வேண்டிய வசதிகள் எவ்வளவோ அவ்வளவும் குறைவு இல்லாமல், நிறைவோடு அரசாங்கம் கூசாமல் செய்து கொடுப்பதற்கு முன்வர வேண்டும். கொடுப்பதற்கு தயாராக இருக்கிறோம் என்று அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். இங்கே தமிழ் மொழியிற் கற்பிக்கிறோம் என்று எந்தக் கல்லூரியிலாவது சொன்னால், அந்தக் கல்லூரிக்குத் தனி மான்யம் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் தயாராக இருக்க வேண்டும். நான் அந்த (consultative committee) குழுவில் இருந்ததினால் அந்தச் செய்திகள் எனக்குத் தெரியும். அதனாலே நான் என்ன தெரிவிக்கிறேன் என்றால் எந்தக் கல்லூரியிலாவது நாங்கள் தமிழ் மொழியில் பி.ஏ. கற்றுக் கொடுப்பதற்குத் தயாராக

29th March 1963] [டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்]

இருக்கிறோம். நீங்கள் ஏதாவது உதவி செய்யுங்கள் என்று கேட்டால் அரசாங்கம் முழுமனதுடன் உதவி செய்யத் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

நாம் சில சலுகைகள் இதுகாரணமாகப் பெற வேண்டும். பல்கலைக் கழகம் சுவர் மாதிரி இருக்கிறது, அதில் முட்டிக் கொள்ளுவது போல் இருக்கிறது எனத் தவறாகக் கருதுகிறார்கள். அவ்வாறு உள்ள தவறான கருத்துக்களை நாம் நீங்குமாறு செய்ய வேண்டும் என்று கருதுகிறேன். ஏனென்று கேட்டால், சென்ற ஆண்டு வரையிலே இந்த B.A. வகுப்பு தமிழில் படிப்பதற்கு 15 மாணவர்களுக்குக் குறையாமல் இருந்தால்தான் தமிழ் மொழியில் அவர்களுக்குக் கற்பிக்க முடியும் என்று சொல்லப்பட்டு வந்தது. என்னைப் போன்றவர்கள் சிலர், கல்வி அமைச்சர் முதலானவர்கள் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தரவர்களிடம் தெரிவித்து அந்த 15-ஐக் குறைக்க முடியுமா என்று கேட்டோம். துணைவேந்தர் அவர்களும் Syndicate--ஐக் கலந்து 15 என்ற குறைவெல்லையை 10 ஆக்கி விட்டோம் என்று சில நாள் முன்னால் தெரிவித்தார்கள். ஒரு பாடம் படிப்பதற்கு 10 மாணவர்கள்கூட தமிழ் மொழி வழியாகப் படிக்க முன்வரவில்லை என்றால், அதற்காக நீங்கள் அந்தப் பாடத்திற்கு ஒரு நான்கு ஆசிரியர்களை நியமித்து, பொதுப் பணம் விரயம் ஆக்குகிறீர்களே என்று பக்கம் பக்கமாக எழுதப்படுகின்ற கட்டுரைகளை நாம் பார்த்திருக்கிறோம் அல்லவா என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அதனாலே இரு மொழியையும் நாம் பாட மொழியாக ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். ஆங்கிலமும் பாடமொழி, தமிழும் பாடமொழி. தமிழ்மொழி வாயிலாகத் தேர்வு எழுதுவதற்கு எந்த மாணவனும் பல்கலைக் கழகத்தில் முன்னாலேயே உரிமை பெற்று இருக்கிறான். பட்டத் தேர்வு எழுதுவதாக இருந்தால் அவன் செய்ய வேண்டிய தெல்லாம் முன் அறிவிப்பாக நான் இந்த ஆண்டிலே தமிழ் மொழி வாயிலாகத் தேர்வு எழுதப் போகிறேன் என்று பல்கலைக் கழகத்துக்கு முன்கூட்டியே தெரிவிக்க வேண்டும். அதற்குரிய வினாத்தாள் அவனுக்கு அளிக்கப்படும். தமிழ் தெரிந்த தேர்வாளர்கள், மதிப்பிடுவோர், இவர்கட்கெல்லாம் பல்கலைக்கழகம் வேண்டிய வசதிகள் செய்திருக்கிறது. ஏதோ இங்கிலிஷில்தான் எழுத வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டிருப்பதாகச் சிலர் நினைப்பு இருக்கிறதே அது தவறு. விரும்பினால் ஆங்கிலத்தில் கல்வி கற்பதற்கும், மாணவர்கள் தமிழில் எழுதுவதற்கும் உரிமை பெற்றிருக்கிறார்கள். எழுதுபவர்கள் தான் குறைவு. இந்தச் சூழ்நிலையை நாம் நினைப்பில் வைத்திருந்தால் இந்த இருமொழியில் எந்த மொழி வாயிலாகவும் மாணவர்கள் முன்வந்து படிப்பதற்குத் தயாராக இருந்து அவர்களுக்கு வசதி செய்து தரவேண்டும் என்று ஏற்பட்டிருக்கின்ற கொள்கை சில ஆண்டுகளுக்காகவாவது, வருகின்ற சில ஆண்டுகளுக்காகவாவது கட்டாயம் தேவை என்பது புலப்படும். உள்ளதைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு திடீரென இதை வைத்து பெரிய இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படுவது தெரியாமல் இல்லை. ஆகவே இவைகளைத் திட்டமாக அமைத்து phased programme முறையாக ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வைத்துச் செய்வதுதான் பொருத்தமாக

[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்] [29th March 1963]

இருக்கும் என்ற காரணத்தினாலே, இந்த இரண்டு மொழி வாயி லாகக் கற்பதற்கு மாணவர்களுக்கு உரிமை கொடுப்பது வர வேற்கத்தக்கது என்று மதிக்கிறேன்.

அரசாங்கம் இது பற்றித் தூங்கி விட்டது என்று சொல்ல முடியாது. அரசாங்கம் அடுத்து வருகின்ற இந்த ஜூன், ஜூலை மாதத்திலிருந்தே 3 அரசாங்கக் கல்லூரிகளிலே தமிழ் மொழி வழியே கற்பதற்கு வழிவகை செய்திருக்கிறது. Queen Mary's College; Government Arts College; Kumbakonam College ஆக மூன்று கல்லூரிகளிலே இந்தப் பத்து பேருக்குக் குறையா மல் சேர்ந்து தமிழில் தேர்வு எழுத அவர்கள் தயாராக இருந்தால் வழி வகைகள் செய்வதற்கு நிதி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆசிரி யர்களைப் பதவிக்கு நியமிக்கத் தயாராக இருக்கிறது. அவ்வாறு இருப்பதும் அரசாங்கம் இதுபற்றி உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லக்கூடிய குற்றச்சாட்டு பொருந்தாது என்று நம்புகிறவர்களில் நான் ஒருவன்.

அது நிற்க. இந்த ஹிந்தி மொழித் தேர்வுபற்றி நான் உங்க ளிடம் சற்று முன் ஒரு திருத்தம் கொண்டு வந்தேன். ஹிந்தி யைக் குறித்து நம்முடைய மாநிலக் கொள்கை, அரசாங்கக் கொள்கை எது என்பதைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்காமல் இருக்க முடியாது. Official Language Commission- வந்த பொழுது நம் முடைய அரசாங்கம் அந்த Official Language Commission- முன்னாலே ஒரு நினைவுக் குறிப்பைத் தந்திருக்கிறது. அந்த நினைவுக் குறிப்பில் என்ன சொல்லி இருக்கிறது என்றால், (Official Memorandum placed before the official language commission by the Madras State Government 29-வது paragraph- ஐ) படிக்கிறேன்.—

“If this is to be the policy regarding the future role of English in the schools and colleges of the State, what can be the role of Hindi ? “It cannot be very different from what it is to-day an optional subject for study as a Third language, the first language being the mother tongue and English”.

படிப்பதற்கு உரிய மொழிகளில் ஒன்றாக நாங்கள் இதனைச் சிபார்சு செய்கிறோம் என்று தான் அந்த நினைவுக் குறிப்பிலே நம்முடைய அப்பொழுது இருந்த மந்திரி சபையார்—அவரில் பெரும்பாலோர் இப்பொழுதும் இருக்கிறார்கள்—தெரிவித்திருக் கிறார்கள். அதே நேரத்திலே இன்னொன்று சொல்லியிருக்கிறது.

“Hindi cannot be made the subject of compulsory study in Secondary Schools in this state for the following reasons”.

இன்னின்ன காரணங்களுக்காகக் சென்னையைப் பொறுத்த வரையிலே ஹிந்தி கட்டாய பாட மொழியாக ஆக்க முடியாது என்று தெளிவுபடக் கூறியுள்ளது. இன்னின்ன காரணங்களுக்காக என்று கூறிய வரிசையில் குறிப்பிட்ட ஒரு காரணத்தை மட்டும் நான் படிக்கிறேன்.

“It would be an unreasonable strain on the nervous energy of young students to subject them to the anxieties of such a penalty in respect of three different languages”

20th March 1963] [டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்]

இந்தக் குழந்தைகளுடைய பெரிய குழப்ப உணர்ச்சியைத் தூண்டி விடக் கூடிய நிலையிலே நேர்மையில்லாத பெரிய சமையாக இருக்கக்கூடிய வகையிலே அந்த மொழி இருக்கிறதினாலே அவ்வளவு பெருஞ் சமையை தண்டனையை—சமத்த வேண்டுமென்று நாங்கள் கருதவில்லை என்று சொல்லி இருக்கிறது. இதிலிருந்து என்ன நினைக்க வேண்டுமென்றால், வடநாட்டிலே உள்ள சிலர் ஹிந்தி படிப்பதற்கும், நாம் படிப்பதற்கும் அடிப்படையிலே வேறுபாடு உண்டு. என்ன வேறுபாடு? வடநாட்டிலே நாய் மொழியோடு படிக்கிறார்கள் ஹிந்தியை என்றால் அவருக்கு அந்த Script நாகரி Script-லே இருக்கிறது. நாகரி தொடர்புடைய வடிவெழுத்திலே படிக்கிறார்கள். நமக்கு ஆங்கிலம் ஒரு வடிவெழுத்துதான். தமிழ் ஒரு வடிவெழுத்துதான். ஹிந்தி (நாகரி) இன்னொரு வடிவெழுத்து. இந்த மூன்று வடிவெழுத்தினாலும் பெரிய இடர்ப்பாடு இருக்கிறது. இதை மறந்து விடுகிறார்கள் பலர். இன்னொன்று நாம் நினைப்பில் வைக்க வேண்டும், கல்வி அமைச்சர் குறிப்பிட்டார்கள். இன்னும் சில நாளில் Education Ministers' Conferenceக்குச் செல்ப போவதாக, தாக, கல்வி அமைச்சர்கள் நம்முடைய தேசத்தில் இருக்கிறவர்கள் அனைவரும் கூடி ஒரு துணைக் குழு அமைத்து இவர்கள் இந்த மூன்று மொழியைப் பற்றிய கொள்கையை ஆராய்ந்து சொல்லுவார்கள் என்பது நேற்றுத் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதற்காக டெல்லிக்குப் போவதாகத் தெரிவித்தார்கள். அப்போது ஒன்றை வற்புறுத்த வேண்டும் என்பதை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அது என்ன என்றால் இந்தச் சென்னை மாநிலத்தைப் பொறுத்த வரையில், தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில், இந்தியிடம் வெறுப்பு இல்லை. ஆனால் இயல்பிலேயே முடியாமையின் சில இருக்கின்றன. (There are certain inherent difficulties) அவற்றை அவர்கள் உணரச் செய்ய வேண்டும். எவ்வாறு உணரச் செய்யலாம்? நம்முடைய மக்கள் இந்த மாதிரிச் செயலினால் இடர்ப்படுகிறார்கள்; இந்த மாதிரி 3 வடிவு எழுத்துகள் உள்ள வகையில் வடநாட்டிலே இருக்கின்ற பள்ளிக்கூடங்களில் ஏற்படுத்த முடியுமானால் இரண்டு பேருக்கும் ஒத்த அளவாகச் சமை இருக்கும் என்று நாங்கள் வற்புறுத்துகிறோம். ஆங்கிலத்திலே Compulsory Compulsion என்று கூறுவது வழக்கம். அவர்கள் தொடர்பில்லாத—மூன்று மொழி படிக்க ஏற்பட்டு, அதற்கு ஈடாக நம்முடைய குழந்தைகள் மூன்று படித்தால் அதிகமாகப் பொருந்தாமை இருக்காது. (It is an academic proposition, not a political proposition) இங்கே தொடர்பில்லா மூன்று மொழி படித்தால் அங்கேயும் தொடர்பில்லாத மூன்று மொழி படிக்கிறார்கள் எனச் சொன்னால் Balance in Education இருக்கும் சமநிலைச் சமை கொண்டு வாருங்கள். அதற்காகத் தென் இந்திய மொழியில் ஏதாவது ஒன்றை வடநாட்டிலே உள்ள மாணவர்கள் படிக்க வேண்டும் என்று பண்ணி விட்டால் சரியாகி விடும். இதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு தெரிவிப்பார்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன்.

தலைவர் அவர்களே, இந்தச் செய்திகளைச் சொல்ல வாய்ப்பு தந்ததற்கு நான் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

4-00
p.m.

[29th March 1963]

வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, எனக்கு முன்னால் பேசிய மதிப்புக்குரிய அங்கத்தினர் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் செட்டியார் அவர்கள் உண்மையிலேயே உள்ளத்தைத் திறந்து தெளிவுபடப் பேசினார்கள். நான் நினைக்கிறேன் இன்றைக்கு அவர் பேசியது டாக்டர் சிதம்பரநாதன் செட்டியார் பேசிய பேச்சு அல்ல. அறிவும் அனுபவமும் உள்ள தமிழர் பேசிய பேச்சு. தமிழ் அறிஞர் உலகம் பேசிய பேச்சு, விளக்கம் ஒன்றே போதும். அவருக்கு நன்றி தெரிவித்துக் ஆங்கிலமும், அருந்தமிழும், வல்ல புலவர்கள் பேசிய பேச்சு அவர் கொண்டு மேலே பேச முனைகிறேன்.

இந்தத் திருத்தத் தீர்மானம் கொண்டுவந்தவன் என்ற முறையில் ஒரு சில கருத்துக்கள் சொல்லுகிறேன். உண்மையிலேயே இந்தக்கல்வி அறிக்கை பொது மக்களாலே பெரிதும் பாராட்டப்பட்டு வரவேற்கப்படுகிறது. பல முக்கியமான பத்திரிகைகள் எல்லாங்கூட வெகுவாகப் பாராட்டி வருகின்றன என்று நினைக்கும் போது பெரு மகிழ்ச்சி அடையத் தோன்றுகிறது. ஒன்று நான் இங்கே கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒரு சிலர் சொல்கிறார்கள், இந்தக்கல்வியே மாறிக்கொண்டு வருகிறது என்று. 11 ஆண்டு என்று இருந்தது. S.S.L.C. வரை படிக்கின்ற கல்வியானது இன்றைக்கு 10 ஆண்டாக மாறிற்று என்கிறார்கள். இது முழுவதும் சரியல்ல. 1957-ஆம் ஆண்டு வகுத்த திட்டத்தின் படி கல்வி முறையிலே முன்னேறிக்கொண்டு போகலாம் என்று நினைத்தார்கள். ஒரு இலக்கை வைத்துக்கொண்டு மேலே சென்றுகொண்டு இருக்கிறோம். எதிர்பார்த்த லாபத்தை, நன்மையை அடைவதற்கு விலகி, மாறிச் செல்ல வேண்டும் என்று தெரிந்தால், உண்மையிலேயே மாறிச் சென்று வெற்றி அடையப் பார்க்கிறோம். அந்த முறையிலே அவர்கள் முதலிலே 10 ஆண்டுகளில் இடைநிலைக் கல்வியை முடிக்கலாம் என்று திட்டம் போட்டார்கள். பல சிக்கல்கள், இடையூறுகள், இன்னல்கள் வந்தன. எதிர்பார்த்த பலன் கிடைக்காது என்று உணர்ந்து கொண்டு 11 ஆண்டு இருப்பது நல்லது என்று மாற்றினார்கள். இது வரையில் 10 ஆண்டு படித்து எந்த மாணவர்களும் தேர்வு எழுதவில்லை. இனிமேலும் தொடர்ந்து 11 ஆண்டு எழுதப்போகிறார்கள். தேற்று ஒரு நண்பர் பேசிய போது சொன்னார், இந்தத் திட்டத்தை மூன்று ஆண்டு காலத்துக்குப் பரீட்சார்த்தமாகப் பார்க்கலாம். பலனளிக்கவில்லையானால் விட்டுவிடலாம் என்கிறார். இது எப்படி இருக்கிறது என்றால் ஆழம் தெரியாமல் காலை விட்டுக் கஷ்டப்படுகின்ற நிலைதான். ஏற்கனவே 11 ஆண்டு இருந்த கல்வியை 10 ஆண்டுகளிலே மாணவர்கள் மனதில் திணிக்க நினைத்தார்கள். மாணவர்கள் வேதனை அடைந்தார்கள். அரசாங்கம் இது சரியல்ல, 11 ஆண்டாக இருக்க வேண்டும் என்று மாற்றி வைத்திருக்கிறார்கள். இதே நிலைதான், தாய்மொழி மூலமாக கல்லூரிகளிலே கல்வி கற்பிப்பது கூட. 1963-64 ஆண்டு சென்னை ராஜ்யத்திலே கல்லூரிகளிலே தாய் மொழியில் கல்வி கற்க வேண்டுமென்று திட்டம் இட்டார்கள். மாறிக்கொண்டு வருகின்ற போது சிக்கல்கள் தோன்றின. தொந்தரவுகள் தோன்றின. அந்த நிலை மாறவில்லை. இன்னும் சில

29th March 1963] [வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்]

ஆண்டுகள் பொறுப்போம். அதற்குள்ளே இந்தச் சூழ்நிலை ஒத்துவரட்டும் என்று இன்னும் கொஞ்சம் அதிகம் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். இதை உணரவேண்டும். அரசாங்கத்தின் இடைத் திட்டத்திலே கொஞ்சம்கூட மாற்றம் இல்லை. பின்னுக்குப் போகவில்லை. நான் ஒரு கூட்டத்திலே சொன்னேன். இருக்கின்ற கல்லூரியிலே தாய்மொழி மூலம் போதனை அப்படியே வைத்துக்கொள்ளுங்கள். புதிதாக வேண்டுமானால் ஆரம்பிக்காமல் இருங்கள் என்று சொன்னேன். அவர்கள் சம்மதிக்க வில்லை. புதிதாக ஆரம்பிக்க இருக்கிறார்கள். Queen Mary's கல்லூரியிலும், Arts கல்லூரியிலும் தாய்மொழியில் கல்வி கற்பிக்கப் போகிறார்கள். கும்பகோணத்திலும் தாய்மொழியில் கல்வி கற்பிக்கப் போகிறார்கள். அது மட்டுமல்ல, தாய்மொழியின் மூலம் கல்வி கற்பிப்பதிலே எந்த இடையூறு வந்தாலும் முன்னேறிச் செல்ல வேண்டும் என்று உறுதி கொண்டிருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் நேற்றுக்கூடச் சொன்னார்கள். அரசியல் கண்கொண்டு அரசியல் நோக்கத்தோடு, குறை கூறிக்கொண்டு இருக்காதீர்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரசாங்கத்திடம் கூறும் நண்பர்கள் எல்லாம் பெற்றோர்களிடம் சென்று தாய்மொழி மூலம் கல்வி பெறட்டும் என்று சொல்லட்டும். தியாகமே தொண்டாகச் செயல்படுகின்ற அரசாங்கத்திடம் வந்து குறை கூறுவது சரியல்ல, நேர்மை அல்ல என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பல சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. எனக்குத் தெரியும். நேற்றுப் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் அன்பழகன் சொன்னார்கள். மொழி பெயர்ப்பு பற்றி, மொழி பெயர்ப்பு சரியில்லை என்று சொன்னார்கள். மொழி பெயர்ப்பிலே ஈடுபட்டு இருக்கின்ற டாக்டர் செட்டியார் போன்றவர்களுக்குத் தெரியும். 4, 5 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு இருக்கின்ற எனக்குத் தெரியும். எவ்வளவு சங்கடம் இருக்கிறது என்று. ஒரு உதாரணம் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆங்கிலத்திலே நிறைய அறிவு பெற்ற ஒருவர் பிறகு தமிழிலேயும் எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றவர் கடிதம் எழுதியிருந்தார் சில மாதங்களுக்கு முன்னே. தமிழிலே அவர் ஒரு பதத்தை மொழி பெயர்த்து இருந்தார். Board of Examiners meeting is to be held tomorrow என்ற பதத்துக்கு 'நாளைக்கு தேர்வாளர் பலகை கூட இருக்கிறது' என்று. பி.ஏ. வகுப்பிலே எனக்குத் தெரியும். தமிழ் அறிவு எவ்வளவு இருக்கிறது என்று. நான் திருத்தியுள்ள ஒரு கட்டுரை Notes புத்தகத்திலே ஒரு பி.ஏ. மாணவன் தமிழ்ப்படுத்தி இருக்கின்றான். Citizen-ship training is compulsory என்பதற்கு 'பட்டணத் தான் கப்பல் பயிற்சி இன்றியமையாதது' என்று. இப்படியெல்லாம் இருக்கிறது. இந்த அவல நிலையில் உடனடியாக தீவிரமாக கல்லூரிகளிலே தமிழ்மொழி பாடமொழியாக வேண்டுமென்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவசரப்படுவதிலே கெடுதி வரும் என்று உறுதியாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கல்வி நிலையில் அடுத்த ஜூன் மாதத்திலிருந்து இப்போது 8-9-10 ஆக இருக்கிற வகுப்புகள் 9-10-11 ஆக மாற்றப் பட்டிருக்கின்றன. இடையிலே புதிய 8-வது வகுப்பு தொடங்கப்

[வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்] [29th March 1963]

படுகிறது. சிலருக்கு ஒரு சிறு சந்தேகம். மாணவர்கள் சிலர் மூன்றாம் படிவம் தேறுகிறார்கள் ஒரு சில மாணவர்கள் 7-ம் வகுப்புத் தேறுகிறார்கள். இவர்கள் எங்கே போவது என்பது சந்தேகம். மூன்றாவது ஸ்தரம் படிக்கிற மாணவர் 9-ம் வகுப்புக்குப் போவார்கள். 7-ம் வகுப்புப் படிக்கிற மாணவர்கள் 8-ம் வகுப்புக்குப் போவார்கள். அதில் சிலர் குறைபடுகிறார்கள். 7-ம் வகுப்பு மாணவர்கள் 8 ஆண்டு படிக்கவேண்டிய படிப்பை வருந்தி கஷ்டப்பட்டுப் படித்திருக்கிறார்கள். அவர்களை ஏன் எட்டாவது வகுப்புக்குப் போகவைக்கவேண்டுமென்கிறார்கள். மூன்றாம் ஸ்தரம் படித்த மாணவன் 8 ஆண்டும் 7-வது ஸ்தாண்டர்டு படித்த மாணவன் ஏழு ஆண்டும் படித்திருக்கிறார்கள். எட்டு ஆண்டில் படிக்கவேண்டியவற்றை ஏழு ஆண்டில் படித்தான் என்றால் அப்படிப்பு எப்படி இருக்கும் என்பது என்னையோன்ற வர்களுக்குத் தெரியும். அதையெல்லாம் பெரும் குறையென்று கூறுவதே ஒரு குறை என்றுதான் கூறமுடியும்.

புது முறைப்படி 1965 மார்ச் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வு நடக்குமென்று நினைக்கிறேன். கிட்டத்தட்ட 7 பாடங்கள் இருக்கும். வரலாறும் பூகோளமும் கட்டாயப் பாடமாக இருக்காது. அதைத் தவிர 7 பாடங்கள் இருக்கும். தமிழ் பிராந்திய மொழியாகவும் பிராந்திய மொழி அல்லாத வேறு இந்திய மொழி இந்தி, கன்னடம், தெலுங்கு போன்றவையும் மூன்றாவது மொழி ஆங்கிலமாகவும் இருக்கிறது. பிரஞ்சு மொழியையோ வேறு மொழியையோ யாரும் படிக்கப்போவதில்லை. கட்டாயமாக பொது விஞ்ஞானமும் கணிதமும் இருக்கிறது. வரலாறு, பூகோளம் இவை கற்பிக்கப்படும். ஆனால் தேர்வுக்குப் பாடமாக இருக்காது என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இது சரியல்ல என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. டி. பி. சீனிவாசவரதன் : பரீட்சை உண்டு என்று சொல்லி விட்டாரே.

வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன் : அப்படியென்றால் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். வரலாறும் பூகோளமும் தேர்வுப் பாடமாக இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இந்த மாதிரி ஆகிவிடும். ஜனநாயக நாட்டில் மாணவர்கள் சரித்திரம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். உலக முழுவதும் சுற்றும் நிலையில் பூகோளமும் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். இந்த இரண்டையும் தேர்வுப் பாடமாக வைத்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தியைப் பற்றிப் பல நண்பர்கள் பலவாறாகப் பேசினார்கள். எனக்கு முன்பு பேசிய டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் சொன்னார்கள். விளக்க வைத்திருப்பது மிகமிகப் பாராட்டவேண்டிய ஒன்று. நல்ல அறிவாளித்தனமாக அதை வைத்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அதைப் படிக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தவில்லை. யார் வற்புறுத்துகிறார்கள்? இஷ்டமானால் இந்திபடி, பரீட்சைக்குப் போ, வெற்றி பெறாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. வெற்றிபெற்றால் லாபமுண்டு. இதைச் சொல்லும்போது எனக்கு ஒரு பழமொழி நினைவுக்கு வருகிறது. 'கம்புக்கும் களையெடுத்துத் தம்பிக்கும் பெண் பார்ப்பது' என்ற பழமொழி அது. இந்தி பரீட்சை வைத்

29th March 1963] [வித்துவான் தி. முத்துகண்ணப்பன்]

தால் படித்தால் மார்க்கு வாங்கலாம். இந்தியையும் கற்றுக் கொள்ளலாம். 'மாடரேஷன்' மதிப்பு எண் குறைவாக இருந்தால் உன்னைக் கைதுக்கிவிட இந்தி உதவும் என்று நல்ல எண்ணத் தோடு இந்தியை வைத்திருப்பதைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இந்தி அதிகாரியாக இருக்காது. ஆனால் துணையானாக இருக்கப்போகிறது. அதுகூட வேண்டாமென்று சொல்வது தமிழகத்திற்கும் தமிழனுக்கும் கேட்டைத்தான் செய்யும். நம்மைச் சுற்றியுள்ள மக்களோடு பேசுவதற்கு பல மொழிகளை நாம் பயிலவேண்டும். குமரகுருபர சுவாமிகளை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. நல்ல தமிழ் பக்தர். தமிழர். அவர் காசிக்குச் சென்று முகம்மதிய மன்னரிடத்தில் மடம் கட்ட இடம் கேட்க நினைத்தார். நலாப்பிடத்தில் அவர்களுடைய பாஷையில் இந்துஸ்தானியில் பேசினால்தான் இடம் கொடுப்பார் என்று அந்த மொழியிலேயே பேசிணர் அந்த மொழியை அவர் கற்றுக்கொண்டு பேசிணர். அவர் உடனே வேண்டியவற்றைப் பெற்றுவிட்டார் என்று கதை சொல்வார்கள். சரளமாக இந்துஸ்தானி பேசிணர். மனமகிழ்ச்சியுடன் இடம் கொடுத்தார் நலாப். அந்த இடத்தில் மடத்தைக் கட்டி விட்டு வந்தார். அதனால் இந்தி அவசியமாகக் கற்றுக்கொள்ளத் தான் வேண்டும். இங்கே இரண்டாவது பாடமாக வைத்திருப்பது போற்றத்தக்கது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஒரு சில முக்கியமான விஷயம் என்னவென்றால் 'பைப்பர் கேஷன் கோர்ஸ்' பற்றி ஒன்றமே குறிப்பிடவில்லை. அதைக் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் விளக்குவார்கள் என்று நினைக்கிறேன். முன்பு 'இன்ஜினியரிங்', 'செகரட்டேரியல்', 'அக்ரிகல்சரல்', பெண் களுக்கு இசை, முதலியன போன்றவை இருந்தன. இப்போது அவற்றின் நிலை என்ன என்று விளக்கப்படவில்லை.

ஆதாரக்கல்வி பற்றி ஒருசில வார்த்தை அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆதாரக்கல்வியில் நான் மிகுந்த பற்று கொண்டவன். ஆதாரக்கல்வியின் அடிப்படைக் கொள்கை கண்டிப்பாக அனுசரிக்கப்படவேண்டும் என்று அறிக்கையில் இருக்கிறது. மனமார வரவேற்கிறேன். ஒத்துக் கொள்கிறேன். இன்றைய நிலையில் ஆதாரக்கல்வி எப்படி இயங்குகிறது? வாழ்க்கையில் அடிப்படைக் கல்வியாக இயங்குகிறதா என்பதைச் சிறந்த முறையில் பொருள் செய்யவேண்டுமென்று விரும்புகிற அமைச்சர் அவர்கள் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். காந்திஜி அதற்கு விளக்கம் தந்திருக்கிறார்கள். பெரும்பாலான மக்களின் கைத்தொழிலாக எது இருக்கிறதோ அதைக் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டுமென்று. ஆனால் அது இப்போது தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இது அல்ல காந்தியடிகள் வரவேண்டுமாற்றிலே பறக்கவிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆதாரக்கல்வி என்பது பஞ்சுடிப்பது, பட்டை போடுவது, தூல் தூற்பது என்பவைதான் அடிப்படைக் கல்வி என்ற முறையில் இருப்பதை வருத்தத்துடன் மென்று எண்ணியது. இந்தக் கமிட்டி சிபாரிசு செய்கின்றபடி ஆதாரக்கல்வி அனுசரிக்கும் நிலைமை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[29th March 1963]

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வித் திட்டத்தைப் பற்றிய வெள்ளை அறிக்கையை நாடு முழுவதும் மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறார்கள். இருந்தாலும் முன்னே பேசியவர்கள் கூறியதுபோல ஒரு சில திருத்தங்கள், ஒரு சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. அது இந்த சபையாருடைய ஆலோசனையின் பேரில் திருத்தத்தோடு நிறைவேற்றப்படுமானால், மக்கள் இதை மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. குறிப்பாக ஆரம்பக் கல்வி 7-வது நிலையை ஒட்டி அமைந்ததை இப்போது 8-வது வகுப்பு வரை உயர்த்தி இருப்பது குறித்து என்னையென்பதற்கு வரையில் நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன், பெருமைப்படுகிறேன். பெரும்பாலான கிராமத்துக் குடியானவர்களுடைய பிள்ளைகள் ஆரம்பப்பள்ளிப் படிப்போடு நின்றுவிடுவார்கள். ஆரம்பப்பள்ளியில் ஒரு வகுப்பு குறைக்கப்பட்டபோது நான் எவ்வளவோ போராடிப்பார்த்தேன், கீழ் சபையில் நான் இருந்தபோது, அப்போது அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஏழு ஆண்டுகளாகக் குறைத்து முடிவு செய்யப்பட்டது. இப்போது அது மீண்டும் எட்டு ஆண்டாக ஆகியிருக்கிறது. சாதாரணமாக குடியானவனுடைய பிள்ளைக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியும். பொது அறிவு உலக விஷயங்களில் இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை உண்டாகும் அளவுக்கு இப்போது திட்டத்தை உயர்த்தியிருப்பதை அறிந்து இந்தத் திட்டம் தயாரித்தவர்களையும் அமைச்சர் அவர்களையும் நான் முழு மனதுடன் பாராட்டுகிறேன். நேற்றுப் பேசிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் குறிப்பிட்டார்கள். பள்ளிகளில் நல்ல ஆசிரியர்கள் கிடைப்பது மிகவும் அரிதாகி விட்டது. முன்பு ஓராசிரியர் பள்ளி நமது மாநிலத்தில் ஆரம்பித்த காலத்தில் வேலையில்லாதவர்களுக்கு வேலை கொடுத்தோம். ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி இல்லை, தகுதியிலும் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை. அதன் காரணமாக பள்ளியின் தரம் மிகவும் குறைந்து விட்டது என்பதை மிகவும் வருத்தத்துடன் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே ஆசிரியர்கள் தேர்விலே நல்ல முறையில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். அதற்கு இன்னும் அதிகப்படியான ஊக்கம் அல்லது முயற்சியோ எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதற்கு என்ன வகை செய்யப் போகிறார்கள் என்று மேற்கொண்டதான் தெரியவேண்டும். எனக்குள்ள ஒரு பெரிய மனக்குறை இப்பொழுதுள்ள ஆசிரிய பயிற்சிப் பள்ளிகள் தனியார் இடத்திலே விட்டிருக்கிறார்கள். முன்னாலே சில தனியார் பள்ளிகளிலே மாணவர் தேர்ச்சிக்கு ஏதோ பள்ளிக்கூடச் செலவுக்கு என்று 100, 50, 200 வாங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த அளவுக்கு அதிகமாக 400, 500, 700 என்று மாணவர்களிடமிருந்து வாங்குகிற அளவுக்கு மிகுந்துவிட்டது. தனியார் பள்ளி சேர்க்கையாக இருந்தாலும் கூட ஆசிரியர் மாணவர்களைப் பொருக்குவதற்கு என்று குழு அமைத்துவிடவேண்டும். இப்பொழுது ஏதோ அதிகாரிகளை மாத்திரம் வைத்து பொருக்குதல் நடத்துகிறார்கள், மாணவர்கள் தேர்வு நடத்துகிறார்கள். அதிலேகூட சில குறைபாடுகள் தனியார் மாணவர் சேர்க்கையாக இருந்தால் சிபார்சுக்குக் கட்டுப்பட்டோ வேறு ஏதாவது செய்வதற்கு வழி இருக்கிறது என்று மக்களிடத்தில் பரவலான அபிப்பிராயம் நிலவுகிறது. ஆசிரியர் தொழி

29th March 1963] [திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

லுக்குப் படிக்கப்போகிற ஒருவர் பயிற்சிப் பள்ளிக்கூடத்தில் நுழைகிறபொழுது தவறான வழியில் நுழைகிறார்கள் என்றால் அது தேசத்தினுடைய பாவமாகத்தான் முடியும். ஆகவே அந்த வழியில் வேலையில்லாதவர்கள் ஆசிரியர் தொழிலுக்கு வருகிறார்கள் என்று இல்லாதபடி அவர்கள்தான் இந்த நாட்டின் வருங்காலத்தை அமைக்கிறவர்களாக இருந்தால், தகுதி உடையவர்களை, நல்ல பண்பு உடையவர்களைப் பொருக்குவதற்கு நல்ல குழுவை அமைத்து ஏற்பாடு செய்வதற்கு நமது அமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்துவார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்து எடுப்பதில் மேலான கவனம் செலுத்தவேண்டும். அடுத்த ஆண்டிலேயாவது அதற்கு வேண்டிய நல்ல வழிவகை செய்ய வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்றைக்கு இந்த அறிக்கையில் பாராட்ட வேண்டிய செய்தி **Higher Grade** ஆசிரியர்கள் இந்த 8-வது 9-வது படித்த ஆசிரியர்களை எடுத்துவிடுவது, இனி பொருக்குவதில்லை என்ற முடிவு. 8-வது மாத்திரம் படித்த ஒருவர் ஆசிரியராக வருகிறார் என்று சொன்னால், அந்த வகுப்பிலே மாணவர்களுடைய பாவம்தான். ஆகவே அந்த நிலைமை இந்த அறிக்கையின்மூலம் மாற்றப் படுகிறது. அது வரவேற்கத்தக்க செய்தி.

அதற்கு அடுத்தபடியாக இப்பொழுது பேசிய நண்பர் ஒருவர் குறிப்பிட்டார்கள். ஆதாரக் கல்வி என்று சொல்லுகிற பொழுது பள்ளிக்கூடத்தில் நாம் பஞ்ச வாங்கி, பருத்தி வாங்கி, ராட்டை வாங்கிக் கொடுக்கிறோம். நூல் நூற்கச் செய்கிறோம். அதற்கு வரவு-செலவுக் கணக்கு வைக்கவேண்டி இருக்கிறது. ஆகவே ஆசிரியர்கள் அதை ஒழங்காகச் செய்ய முடியாதபடி மாணவர்களை ஏதாவது படிக்கச் சொல்லி ஒரு கணக்கைத் தயாரிக்கிறார்கள். எப்படி விற்பனை வரி வியாபாரிகள் கணக்கு தயாரிக்கிறார்களோ அதுபோல ஆசிரியர்கள் இந்தப் பருத்தி வாங்குவதற்கும், பட்டை போடுவதற்கும் ஒரு தவறான கணக்கைத் தயாரிக்கிறார்கள். ஒரு தடவை ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் நேரில் பார்த்தபொழுது காந்தி அடிகள் எந்த நோக்கத்தில் தொடங்கினாரோ, அதற்கு நேர்மாறாக மாணவர்களுடைய உடல் வளத்தோடு மனவளமும் பேணவும், மனவளத்தோடு உடல் வளம் பேணுவது என்று அமைத்த ஒரு கல்வி, அவர்களுடைய மனவளத்தைப் பாழ் படுத்தக்கூடிய நிலையில் அமைந்திருக்கிறது என்று சொல்லுகிற பொழுது மிகவும் வருத்தப்பட்டேன். உரியவர்களிடத்தில் கவனமாக அதைக்கொண்டு சென்றேன். ஆகவே அந்த ஆதாரக்கல்வி முறையை அமைப்பதிலே மிகவும் கவனம் செலுத்தவேண்டும். என்னுடைய ஒரு வேண்டுகோள். இன்றைக்கு நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் கவனிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். ஆதாரக் கல்வியிலே உழவுத் தொழிலுக்கு முக்கியமான இடம் கொடுக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திற்கும் குறைந்தது ஒரு 3 ஏக்கர், 5 ஏக்கர் வரையில் நிலம் கொடுத்து, பெரும்பாலான பிள்ளைகள் கிராமப்பிள்ளைகள், உழவர்கள் பிள்ளைகளாக இருப்பதால், உழவுத்தொழில், அவர்களுக்கு உழவுத் தொழில் மூலமாக கல்விப் பயிற்சி செய்தால் அது மிகவும் நல்லதாக இருக்கும். அதற்குத் தகுதியுடைய ஆசிரியர்கள் தேவை, உடனடியாகக்

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [29th March 1963]

கிடைக்கமாட்டார்கள். ஆகவே இந்தத் திருத்தத்தோடு இந்த ஆரம்பக்கல்வி 8-வது அமைந்தால் உண்மையிலேயே அது மிகவும் பெருமைப்பட்டத்தக்க செய்தி. நாட்டிலே உள்ள மக்கள் அத்தனை பேரும் ஒருமுகமாக வரவேற்பார்கள். இந்த மாறுபடும் செய்தியை அமைச்சரையும், கல்விக் குழுவையும் மிகவும் பாராட்டுகிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக இரண்டாவது உயர்தரக் கல்வி (High School படிப்பு). அதிலே ஒரு பெரிய மாற்றம். இந்த ஆண்டு வாழ்க்கைக்காக வேண்டி முக்கியமாக விஞ்ஞானப் பாடத்துக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இடைக்காலத்தில் அதைப் புறக்கணித்து விட்டோம். பழைய கால உயர்தரப் பள்ளிகளில் விஞ்ஞான ஆராய்ச்சிக்கூடம் என்றால், புதிய கிராம மாணவர்களிடையே ஏதோ ஆராய்ச்சிக்கூடத்தில் ஐழைவது போல பிரமிப்பு உண்டாகும். இப்பொழுது பள்ளிக்கூடங்களில் விஞ்ஞான ஆய்வுக் கூடமில்லை. விஞ்ஞானம் படிப்பதற்கு தம் இளைஞர்களுக்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விட்டது. அதுவும் குறிப்பாக நேற்று நம் நண்பர்கள் பேசியதுபோல, அவ்வுக்கு அதிகமான உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடங்கள் கிராமாந்தரங்களில் திறந்துவிட்டதால் இப்பொழுது அங்கே விஞ்ஞான கூடத்தை அமைத்து அவர்களுக்கு நல்ல முறையில் விஞ்ஞான மொழியைச் சொல்லிக்கொடுப்பதற்கு கலைகளைச் சொல்லிக்கொடுப்பதற்கு வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே அப்படி விஞ்ஞானக் கலையைக் கற்பதற்கு இப்பொழுது ஆசிரியர்கள் கிடைப்பதில்லை. அதாவது பள்ளிகளில் B.Sc. படித்தவுடன், பட்டம் பெறாத மாணவர்கள், இளைஞர்களுக்கு விஞ்ஞானம் கற்பிக்கிறார்கள். ஆகவே இந்தக் காலத்தில், அணு யுகத்தில் வாழ்கிற நாம், அணுகுண்டுகளை வைத்துக்கொண்டு பயமுறுத்திக்கொண்டிருக்கிற காலத்தில் வாழ்கிற நாம், நம் குழந்தைகள் மனதைப் புதிய முறையில் நவீன வாழ்க்கைக்கு ஏற்றவாறு விஞ்ஞானத் துறையில் புகுத்துவதற்கு இந்த அரிய வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தி எவ்வளவு அதிகமாக செலவு ஆனாலும், அதிக முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது, இந்த வாய்ப்பை அவசியமானதாகச் செய்யவேண்டும், அதற்கு என்ன செய்வது என்று தனிப்பட்ட விசேஷ நிபுணர்களை வைத்து அமைச்சர் அதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

இப்பொழுது ஒரு நாமக்கல் தாலுகாவை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டால், 26 உயர்நிலைப்பள்ளிகள் இருக்கிறது. 26 High School களில் விஞ்ஞானம் கற்பிப்பது எவ்வளவு தூரம் சாத்தியம் என்று தெரியவில்லை. ஆகவே எல்லா மாணவர்களுக்கும் அந்த வாய்ப்பு இருக்கவேண்டும். கல்வி என்று வருகிறபொழுது தாலுகா தலைநகரத்தில் மாத்திரம் வசதி இருக்கிறது. ஜில்லா தலைநகரத்தில் மாத்திரம் வசதி இருக்கிறது. கிராமங்களில் இருக்கிற ஹைஸ்கூல் மாணவர்களுக்கு இதுபோன்ற விஞ்ஞானக் கலை பயில், படிக்க வசதி கிடைக்க ஒரு இடர்பாடும் ஏற்படாதவாறு அதற்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்று வருகின்ற இந்த ஆண்டிலோ, அல்லது இன்னும் கொஞ்சம் காலம் ஆனாலும் தீர, தக்க நிபுணர்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்து எல்லோருக்கும் ஒரு வாய்ப்பு கிட்டும்படியாக இந்தக் கல்வியை செய்யவேண்டும். அந்த

29th March 1963] [திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

முறையில் இந்த விஞ்ஞானத்துக்குத் தனி இடம் அளித்து இந்த உயர்தரக் கல்வியை அமைச்சர் கொடுப்பதற்கும் நான் அவர்களை மிகவும் பாராட்டுகிறேன்.

அதே சமயத்தில் இப்பொழுது பலர் சொல்லியது போல், இந்த ஹிந்தி மொழியைத் தேர்வுக்கு எடுத்துக்கொண்டிருப்பது. அதைத் தேர்வுக்கு எடுத்துக்கொண்டால், என் அபிப்பிராயம் அதைக் கட்டாயமாக வைப்பதையே நான் வரவேற்கிறேன். ஏனென்றால் நேற்று அவர்கள் பேசியபொழுது குறிப்பிட்டார்கள். மத்திய அரசாங்கத்திலிருந்து படிப்புக்குக் கிடைக்கப்படுகிற உபகாரச் சம்பளம் ஹிந்தியைப் படிப்பவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். ஹிந்திப் படிப்புக்கு அதிகச் சலுகை காட்டுகிறார்கள். ஆகவே நம்முடைய அரசாங்கம் ஓரளவு நிதி ஒதுக்கித் தருகிறது. மத்திய அரசாங்கம் ஓரளவு நிதி ஒதுக்கித் தருகிறது. மத்திய அரசாங்கம் கொடுக்கும் நிதியில் ஹிந்தி படித்தவர்களுக்கு ஹிந்தியில் அதிகமாக மார்க்குகள் பெறுகிறவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது என்று சொன்னால், நாம் ஹிந்தியைக் கட்டாயமாக வற்புறுத்தாத காரணத்தினால், மற்றவர்கள் இயற்கையாக அந்த வசதியை இழந்து விடுவதற்கு நாம் ஒரு வழிகாட்டியாகிவிடுகிறோம். ஆகவே அந்த மத்திய சர்க்கார் உபகாரச் சம்பளம் நம் மூலமாகத்தான் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய விருப்பப்படி கொடுப்பதற்கு அதிலே வழிகாண வேண்டும். அல்லது ஹிந்தியினுடைய மார்க்கை எந்த வகையிலே கணக்கு வைப்பது என்று ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் எல்லோருக்கும் அதனால் வருகிற நன்மை ஏற்படும். இல்லையானால் ஹிந்தி படித்த மாணவர்கள் மாத்திரம் அதிகமான எண்களைப் பெற்று கல்லூரி சேர்க்கைக்கு அவர்களுக்கு இருக்கிற வாய்ப்பு மற்றவர்களுக்கு இல்லாமல் போய்விடும். ஒன்று கட்டாயம் ஆக்கவேண்டும். அப்படி கட்டாயமாக்குவது சரியல்ல என்று நமக்கு முன்னாலே டாக்டர் சிதம்பரனார் பேசினார். மூன்று மொழி என்று சொல்லப்படுவது மேலும் அவர்களுக்கு சுமத்தப்படுகிற ஒரு பெரிய சுமைதான் என்று பழைய வென்னை அறிகையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. உன்மையில் நானும் அப்படித் தான் நினைக்கிறேன். தாய் மொழி பேசுவது மட்டும் இருந்தால் 3 மொழி குறையாக இருக்காது. மேலும் 2 மொழி கற்க முடியும். அதை எப்படி கற்பிக்க வேண்டுமென்று போகப் போகத்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். 3 மொழிக் கொள்கையில் நாம் அவசரப்படாது, எப்படி நம் குழந்தைகளுடைய வளர்ச்சி, சூழ்நிலையை ஆராய்ந்து தக்க முறையில் அமைக்க வேண்டும். இதற்கு உடனடியாக என்னுடைய வேண்டுகோள் என்னவென்றால் அதை விரும்பி எழுதவேண்டும், அதை Moderation-க்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்றால் அப்பொழுது ஒரு சிலருக்கு மாத்திரம் சலுகை அமைவது எல்லோருக்கும் கிடைக்கிற வசதியாகப் போய்விடும். அது போலவே ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக்கொடுப்பதற்கு போதன மொழியை ஆங்கிலத்தில் சொல்லிக்கொடுப்பதற்குத் தேவையான இடங்களில் நாம் Director அவர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறோம். அப்படி வந்தால் சிலருக்குச் செய்யமுடியும். பின்னால் என்ன ஆகும்? ஆங்கிலத்தில் உயர்ந்த தகுதி உடைய

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [29th March 1963]

வர்கள், ஆங்கிலம் படிக்காத மாணவர்கள் தாம் குறைந்த மாணவர்கள் என்று பின்னாலே உயர்வு மனப்பான்மை, தாழ்வு மனப்பான்மை வரக்கூடும்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இதே மாதிரி முதல் வகுப்பில் தேறுகிறவர்கள், இரண்டாவது வகுப்பில் தேறுகிறவர்கள். அப்படி ஒரு சில பேர் அதிகம் மார்க் வாங்கி, முதல் வகுப்பில் தேர்ந்து, முதல் தகுதி பெற்றால், இரண்டாவது குறைந்த மார்க் வாங்கியவர்கள் தாத்தைவிட உயர்வாக இருக்கும். அப்பொழுது முதல் வகுப்பு, இரண்டாவது வகுப்பு என்ற வித்தியாசம் குறையாகச் சொல்லுவதாகத்தான் ஏற்படும். அதை கனம் அங்கத்தினர் எப்படிப் பார்க்கிறார்கள் என்று கேட்கிறேன்.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : முதல் வகுப்பு, இரண்டாவது வகுப்பு என்பது அல்ல. அவரவர்களுடைய தகுதியைக் குறிப்பது. இப்பொழுது ஒரு கிராமத்தில் 20 மாணவர்கள், 40 மாணவர்கள் படிக்கின்ற ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில், ஹைஸ்கூலில், நாம் ஆங்கிலம் கற்பிக்கமுடியும். ஜில்லா தலைநகரத்திலும், தாலுக்கா தலைநகரத்திலும் அந்த வாய்ப்பு கிடைக்கும். கிராமங்களில் அந்த வாய்ப்பு இல்லாமல் போவதைத் தவிர்த்து, அந்த வாய்ப்பு கிடைப்பதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : மற்றொரு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒரு மாணவன் சரித்திரம் படிக்கிறான். மற்றொரு மாணவன் விஞ்ஞானம் படிக்கிறான். இன்று விஞ்ஞானத்துக்கு அதிக மதிப்பு இருக்கலாம். ஆனாலுமே விஞ்ஞானம் கூடாது. சரித்திரம் படிப்பது கெட்டுப் போய்விடும். சரித்திரம் மட்டும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். விஞ்ஞானம் வைத்தால் விஞ்ஞானம் படிப்பவர்கள் உயர்நிலை ஏற்படும் என்று சொல்லுவதாக ஏற்படும். இதில் தான் கொண்டுபோய்விடும் என்று சொல்லுவாரா?

4-30
a.m.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : வாதத்துக்குச் சொல்வது எது வேண்டுமானாலும் சொல்லலாம். நான் அப்படிச் சொல்ல வில்லை. நான் இந்த அறிக்கையை வரவேற்று அதைத் தயாரித்தவர்கள் மிக சிரமப் பட்டு, மிக தேசப்பற்றோடு, சமூகப்பற்றோடு செய்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்லி, இதைப் போன்ற நிலைமை அமையாதபடி, எல்லா வசதிகளும் ஏற்படும்படியான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும். குறிப்பாக ஆரம்பப்பள்ளி மாணவர்களுக்கு உழவு சம்பந்தமான கல்வியும் அதன் மூலமாக ஆதாரக் கல்வியும் கற்றுத்தர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். விஞ்ஞானத்தைக் கற்பதற்கு ஓய்வு கொடுங்கள். இறுதியாக இந்த நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று இந்த இரண்டு திருத்தத்தோடு போதனா முறைப் பயிற்சிபற்றி நான் சொல்வது போலத்தான் அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்த முறையில் விவாதத்துக்குச் சொல்லவில்லை. போதனா முறை தாய் மொழியில் இருப்பது நல்லது என்று ஆசிரியர் தொழில் அனுபவத்தில் இருந்த எதிர்ப்புறத்தில் ராஜா அய்யர் குறிப்பிட்டார்கள். வெளி

29th March 1963] [திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

நாட்டவர்கள் சொன்னதை, போதனா மொழி தாய் மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இந்தப் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : Mr. Chairman, Sir, now our approach to Educational Pattern must be based upon certain factors. The first thing is, whether the proposed pattern is a better one or not. The second thing is whether the defects found in the present system have been removed. Does not the proposed pattern remove the majority of defects, if not all? The next thing is, does the proposed pattern meet the requirements, aptitudes and needs of the pupil? It must be recognised that in no country, the educational pattern has been devised to suit for all time to come. But, there will be a skeleton, and that skeleton will admit of all suitable changes—not major, but minor now and then. In this rapidly changing world, there will be changes now and then. So, any educational pattern must be based upon certain sound educational principles. The first is the duration of the course. That is very important. We never quarrel about 14 or 15 or 16 years. That is always based upon psychological grounds and also on physiological grounds too. And as I said, it must meet the requirements and aptitudes of pupils with varied interests. Then there are certain stages. Each stage must be a terminal stage and it should lead on to higher courses. Now, applying these tests, we must see whether the educational pattern—the proposed educational pattern satisfies all these needs.

One thing I have noted in the discussion is this. There were certain points of agreement. I shall place those points before the House. First is the duration of the course, namely, 11 years. So far, the speakers have not attacked it. They all approved of the 11 years duration, and then there was no controversy about the study of regional language or the recognition of the place of English. Then again all have recognised that there is need for core subjects. That also they have not so far attacked. On electives also, they have all agreed. (Sri K. Anbazhagan : Not on all.) The hon. Member is agreed on electives. I shall deal with electives later on. There are a number of subjects to choose. Therefore, one should realise that there is need for satisfying the aptitudes of the pupils. Now in the present system, it is all very rigid. Except Ordinary Mathematics or Special Mathematics, there is no provision for the study of Science, History and Geography as special subjects. That is the disadvantage. So, when we are agreed on the major points, like the duration of the course, core subjects, electives, etc., the points of difference are only a few and not many. I can understand people saying that it must be a 10-year course or a course of more than 10 years. When there is a major difference, it will be difficult for us to reconcile. On major points, there has been agreement. That is the first thing to be noted. The second thing is about electives. My friend is a young man when compared to me. I was a student in the high school between 1911 and 1915. Before 1911 we had the Matriculation course. The Matriculation course was a rigid course.

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

[29th March 1963]

Only pupils with great ability could pass. I studied in a high school which is reputed to be one of the best schools. If one looks into the Matriculation results, he will see that it was only between 25 and 30 per cent. Even the Presidency average was about 35 or 40 per cent. No more than that. So it was a rigid course and people thought that every one should study Algebra, Geometry, Physics, Chemistry, History and Geography. People who came from good educational environments took advantage of them and passed. What about the students who came from homes, where the people were illiterate? They suffered. Therefore, they thought that there ought to be optional subjects.

Coming to Optional subjects, they think that this Educational Pattern cannot, of course, be implemented immediately in many schools. I do agree with Mr. Sambasiva Reddiar here. There were two optionals then to be chosen by the students. The optionals were Mathematics, Physics, Chemistry, Tamil and Sankskrit. Any two could be taken. As a matter of fact, however, they introduced immediately the science subjects. The Government came to the help of the schools. I would request the Hon. Minister to verify what I say. I think the schools were given 2/3rd of the expense as laboratory grant until 1930. I think the Deputy Chairman might be aware of this, because, he was the President of the District Board for a long time. By 1924-25 almost all the schools had the laboratory equipment in full. In those days, students had to study electricity and magnetism. Subsequently, they dropped this. There was provision for one more optional to be taken. The reason is this. It was pointed out that a student who took Mathematics and Physics as electives would not have 'a complete' study unless he took the additional optional, Chemistry. In the case of many students, there was the third optional. The study of three optionals enabled them to get admission in the first group in the colleges. Eligibility was, of course, restricted only to two optionals. The students could appear for the examination in the third optional also. I am just pointing this out. It is pointed out that by the introduction of Science electives rural schools will suffer. There will be no equipment and so on. On the other hand, the argument must be that the rural schools should be upgraded. So far as Science is concerned, more money must be given to rural areas in two years for laboratory equipment, and for demonstration purposes. And then for practical purposes, within five years money must be given. Instead of saying that, to say that rural schools cannot introduce sciences and, therefore, 'Do not introduce science in urban schools' is wrong. What sin have the pupils in the urban areas committed to undergo this suffering? It is just like saying that because we cannot absorb two or three thousand students in the Engineering colleges, we should not give more seats or open more engineering colleges. I think this is not a sound argument. If we think that science should be introduced, very well, we have to do it. These are days of Science and Technology and there is no fun in saying, "you postpone it". How long to postpone it? Now, when there were two optionals in the 1911 scheme, those who took Science as optional

29th March 1963]

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

studied also History and Geography. History and Geography were in the Time-table, no doubt. But nobody studied them seriously. Those periods were utilised for other purposes. There was a clamour from the History teachers that History should be made an examination subject. Therefore, in 1929, both the General Science and History were made examination subjects. Then came the one optional system. When there was only one optional, the grant was reduced to 50 per cent. The argument was that by that time all the schools had provided themselves with laboratory. In 1948 what happened was that even this one optional was unfortunately abolished. I was on that Committee when this was abolished. What happened immediately next year was that in the Navy and other centres they wanted students who studied Algebra and Geometry. The Andhra University also wanted that students who sought admission in Group I should have studied Algebra and Geometry. Therefore, in the next year we had to introduce these subjects. So, we find that no system is perfect. I do not think that many of us can sing well, though we may say that we have got an ear for music. But only a few can sing. Similarly, boys who have an aptitude for Mathematics and science may study those subjects.

Schools should be upgraded and more money should be given within two or three years. It is asked why there should be two electives and it is stated that there may be one elective. It should be understood that Mathematics and Physics go together. Science cannot be studied without being quantitatively. Without mathematics, Science cannot be studied. For Astro-Physics and Geo-Physics, Mathematics is the most important thing. Without Mathematics, nothing can be done. These two go together. Even in Chemistry you have Mathematics. It is not a mere preparation of oxygen or hydrogen. When a person wants to study Science, he must naturally study Mathematics. That is the reason why the change has been made in the revised pattern. 4-30 p.m.

Then, as regards overloading of the syllabus, I quite agree that if you look at it from your point of view, it is overloaded. If you look at it from my point of view, it is not overloaded. I do not know who introduced it.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Did you, Sir, ever say anything about it?

SRI R. VENKATACHALAM : He is answering the point of Sri Anbazhagan.

MR. CHAIRMAN : Then he must say " Mr. Anbazhagan said it ".

SRI T. P. SRINIVASAVARADAN : My hon. Friend Sri Raja Iyer knows that in the Teachers' College there was one theory. It is known as the concentric system. That is, if you start with Physiology, the same thing is said about it in the II III and IV Forms too. The same thing—heart or or lungs—is repeated from the II to the VI Form. The same is the case with

[Sri T. P. Srinivasavaradan]

[29th March 1963]

Physical Science. Density is taught in the VI Form. It is repeated in the Intermediate and I studied it in B.A. also. This is concentric system, to some extent. But, unfortunately it is missed. That is the reason why we are not able to cover so much portion. When I was in England, I found the 'History of England' contained only 150 pages and not more than that. Boys appeared for the examination studying that. Here, the Hon. the Minister for Education knows, when he was a student, he studied Tout's book, I, II and III. It was such a voluminous book. Perhaps it was for Indian students and not for English students. All these must be given up. Even in Science many things are repeated again and again. You study the same thing in Optional Physics and in General Science also. General Science is less quantitative, less mathematical. Optional Physics is more mathematical. If you can lighten the syllabus, all right. You say the XI Standard portion alone should be there for the examination. Science covers every-day occurrence. Science is applied to everyday life. With a view to giving all-round education and with a view to providing for boys who have got special aptitudes, this pattern was evolved. As a matter of fact, this was discussed in detail at the meeting of the Consultative Committee. As I said in the beginning, it is not possible at all to satisfy all the needs. I find even among my own colleagues, brother teachers, each one looks at it from his own angle. You may say that I am also looking at it from my own point of view.

The hon. Member talked about rural schools. When a higher elementary school is upgraded, you start with the IX Standard. You appoint one L.T.—Mathematics L.T. this year. Next year you appoint a History L.T. If you do not make Science compulsory, the boys will have no chance of reading Science at all. When there were two optionals, as Sri Raja Iyer knows it, there was this formula. For every ten teachers you can have one extra teacher. Suppose there are 40 boys. Twenty go to Physics and twenty to Mathematics. If all the 40 take Mathematics, there is only one teacher. If there are two groups in a section, you require one more teacher. So, the original formula was that for every ten teachers, grant for an extra teacher was given. Therefore, if there is no adequate staff, you must ask for more staff, more grant and more equipment. It is in that way that this problem should be approached. We want all schools to provide first-class education. That is our aim. Even in the Consultative Committee it was said that rural schools would suffer. I said that rural schools must be given more grants for some time to come. There are already many well-established schools in urban areas. They have got equipment already. To them lesser grant may be given. There is no invidious distinction in this. Newly started schools require more money. By doing so I am quite sure Optional Science can be introduced. In the rural schools there will be only one section. Out of 40 boys, ten will take Science. The remaining boys will take Mathematics or Chemistry or History or Tamil or some other subject. There would not be any difficulty at all.

29th March 1963] [Sri T. P. Srinivasavaradan]

Only a few points more, Sir. I am not going to touch the Hindi problem. I think the present solution is the best one. As a teacher, I am saying it. Hindi teachers say that unless there is an examination, several boys would not read. After all, eligibility is considered by the University and not by the Government. The University is going to determine it. Therefore, the proposed solution is the best and happy solution, in my opinion.

As regards the medium of instruction, Dr. Chidambaranathan has answered the point very well. I simply support what he has said. He himself finds it is not an easy thing to introduce Tamil medium immediately. What the Consultative Committee has decided is the right thing. For the present, English should continue. I have been saying all along when you have got to solve other problems why waste time on this language problem. For at least 25 years let us have English and let us think of the problem afterwards.

I was of course, for upgrading secondary schools into higher secondary schools. But now I find it is not possible. I am taking the next best. I am not for ten years of secondary education. It is quite useless. Our boys will be spoiled. The reason why I say this is that intelligent boys will suffer. Dull boys would not suffer. Five *plus* and 15 *plus* are all right. (Sri K. Rajaram : Do you support 4 *plus*?) It is educationally unsound. There is such a thing as maturity of age. After ten years, 70 per cent are leavers. Even in training institutions where third rate and fourth rate boys join now they won't be admitted unless they are 17 *plus*. For two years they will roam about the streets. They will join this or that political party. Political parties will have a number of volunteers to work for them. We should not look at the problem from the political point of view. Education must stand alone. It should be considered from this point of view, namely, whether it will be useful or not, whether it will give sound education or not, whether the children will be benefited by such education or not. I concede our children are at a disadvantage when we compare them with children in Northern India where they have the Higher Secondary Education. These disadvantages do not matter. The advantages in this pattern are greater than the disadvantages. In any system of education there are bound to be certain disadvantages. But here the advantages outweigh the disadvantages. We have to take it in that light.

4-50
p.m.

Sir, I wholeheartedly support this pattern. The best solution to reduce load is to reduce the content to the minimum that is necessary in the core subjects. Then the scheme can be very well adopted and worked.

Thank you, Sir.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப் : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வித் திட்டத்தைப் பற்றிப் பேசிய நம் மகிப்புக்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் இந்தத் திட்டத்துக்குப் பரவலான ஆதரவு தெரிவித்துப் பேசினார்கள். அவர்கள் பேசிய முறை

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்]

[29th March 1963]

சாதாரண ஆதரவு காட்டாதது மட்டுமல்ல, எனது அருமை நண்பர் ராஜா அய்யர் அவர்கள் கிளப்பிய சில குறைபாடுகளுக்கு பதில் அளித்த வகையிலும், எனது அன்புக்குரிய அங்கத்தினர் திரு. அன்பழகன் கூறிய சில குறைபாடுகளுக்கு பதில் அளித்த வகையையும் பார்த்தபோது இந்தத் திட்டத்துக்கே அவர்தான் அடிப்படை காரண கர்த்தாவாக இருந்தாரோ என்று நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. நமது மதிப்புக்குரிய கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்துப் பேசிய பாணியிலே 'I am a lay Man in the portfolio of Education' என்று குறிப்பிட்டார்கள். அதையும் இதையும் ஒப்பிடும்போது 'The man behind the screen may be our Dr. Mudaliar, Lakshmanaswami' என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

இந்தத் திட்டத்தை யார் சமர்ப்பித்தார்கள் என்பது முக்கியம் அல்ல, திட்டம் எத்தகையது என்பதுதான் பிரச்சனை. திட்டத்தை ஆராயும்போது இது ஒரு புதிய திட்டம் என்று எல்லோரும் அதைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். நான் அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. புதிய வார்னிஷ் பூசப்பட்ட பழைய மேஜை போன்றதுதான் இந்தத் திட்டம். இந்த மன்றத்தில் விற்று இருப்பவர்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த காலத்திலே எந்த Syllabus பேரில் படித்தார்களோ அந்த Syllabus-ஐ அடிப்படையாக வைத்து இந்தத் திட்டம் ஒரு சில திருத்தங்களுடன் புதுப்பிக்கப்பட்டு சமர்ப்பிக்கப் பட்டு இருக்கக் கூடிய திட்டம். இந்தத் திட்டத்திலே பல நல்ல அம்சங்கள் இருக்கின்றன. ஆங்கிலத்திலே சொல்வார்கள் "The peacock has got fine feathers but foul legs" அதைப் போல சில குறைபாடுகளும் இந்தத் திட்டத்திலே காணக்கிடக்கின்றன. ஆக இதை ஆராயும்போது இந்தத் திட்டத்திலே முன்பு இருந்ததற்கும் இன்றைக்கும் உள்ள திட்டத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசம் என்றால் முன்பு இந்தி படிக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனைகள் இருக்கவில்லை, மத போதனை படிக்க வேண்டும் என்று இருந்தது. இது போன்ற சில மாறுபாடுகள் மட்டும் போக, பாக்கி உள்ள அம்சங்கள் பெருவாரியாக பழைய திட்டத்தை அனுசரித்து அமைந்து உள்ளன. இந்தத் திட்டம் சமர்ப்பித்த வகைகளிலே பள்ளிகளிலே கல்வி சம்பந்தமான திட்டங்கள் நடைமுறையில் நடத்தப்படும்போது அடிக்கடி மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தக்கூடாது என்று நமது கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இந்தக் கருத்தை நான் பூர்ணமாக ஆதரிக்கின்றேன். நடைமுறையில் இது மாறுபட்டுத் தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. முன்பு நான் குறிப்பிட்ட காலத்திலே நீண்டகாலம் அந்தத் திட்டம் அமுலில் இருந்தது. கனம் அவிநாசிலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள் கல்வி மந்திரியாக ஏற்ற உடனே ஒரு புதுத் திட்டத்தை ஏற்பாடு செய்தார்கள். அதற்குப் பிறகு கனம் சுப்ரமணியம் அவர்கள் கல்வி இலாகாவை ஏற்ற உடனே வேறு ஒரு புதுத் திட்டத்தை உருவாக்கினார்கள். தற்போது நிதியமைச்சராக இருக்கும் நமது மதிப்புக்குரிய கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இந்த இலாகாவை ஏற்ற உடனே மறுபடியும் ஒரு திட்டம் உருவாக்கப்படுகிறது. இந்த முறை

29th March 1963] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்]

மாற வேண்டும். இதற்குப் பிறகு வரக்கூடிய கல்வி அமைச்சர்கள் இங்கு வீற்று இருப்பவர்களில் சிலர் வரக்கூடும்—அவர்கள் வந்தால் வேறு ஒரு புதுத் திட்டம் வரவேண்டும் என்ற நியதியை அவர்கள் கைக்கொள்ளக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கல்வி முறையிலே திட்டங்கள் உறுதியான முறையிலே கைக்கொள்ளாத காரணத்தால், பல பெரிய பெரிய அரசாங்கங்கள் வீழ்ந்திருப்பதை கண் கூடாகக் கண்டு இருக்கிறோம். இந்தத் துறையில் அடிக்கடி மாற்றம் ஏற்படுவது மிகவும் வருந்தத் தக்கது ஆகும். இந்தக் கல்வித் திட்டத்தை நமது கல்வி அமைச்சர் சமர்ப்பித்துப் பேசுகையிலே குறிப்பிட்டார்கள் 'இந்தத் திட்டம் மாறுவது கூடாது. இந்தத் திட்டமாவது நிரந்தரமாக இருக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய அவா' என்று. குறிப்பிட்டார்கள். இது வரவேற்கத்தக்க ஒரு அம்சம். அவர்கள் பேச்சிலே குறிப்பிட்ட சில உண்மைகளைக் கொண்டு பார்க்கும்போது, அவர்கள் பேச்சைக் கொண்டே அவருடைய அவா பூர்த்தியாகுமா என்று சந்தேகப்படக்கூடிய நிலை ஏற்படுகிறது. அவர்கள் சொன்னார்கள் Primary Education Committee என்ற ஒரு Committee புதுக் கல்வித் திட்டத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு இருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். மத்திய அரசாங்கம் கல்விக் கமிட்டி ஒன்று ஒரு புது திட்டத்தை, கல்வித் திட்டத்தை உருவாக்கிக் கொண்டு இருக்கின்றது என்று குறிப்பிட்டார்கள். இந்தத் திட்டங்கள் எல்லாம் வந்தால், இந்தத் திட்டத்தின் மூலம் வரக்கூடிய சிபார்க்களிலே சில நல்ல அம்சங்கள் வரக்கூடும். அவர்கள் திட்டம் போடும் வரைக்கும் நாம் காத்து இருக்கவேண்டியது இல்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள் அப்படிச் செய்தால் நல்ல சிபார்க்கள் வந்தால், அதைப் புறக்கணித்து விடுவது என்று பொருளா? நல்ல சிபார்க்கள் வந்தால், அதை ஏற்கத்தானே வேண்டியிருக்கும். இந்த சிபார்க்களைப் பார்க்கும் வரையில், மறுபடியும் ஒரு மாற்றம் வராத நிலையில் இந்தத் திட்டத்தை உடனடியாக அமுல் படுத்துவது என்ன அவசியம் என்று என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆக இந்தச் சிபார்க்கள் வரும் வரையில் இன்னும் ஒரு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு இந்தத் திட்டத்தை அமுல் படுத்தாமல் ஒத்தி வைப்பது நல்லது என்பது என்னுடைய கருத்து.

இந்தியைப் பொறுத்து நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கம் சொன்னார்கள். "ஒரு ஆண்டு மட்டும் பரீட்சை வேண்டாம் என்று நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன். நான் குறிப்பிட்டது போல, ஒரு ஆண்டு தீர்ந்துவிட்டது. ஆகவே இந்த ஆண்டு இந்தி வருகிறது என்று சொன்னார்கள்." இது திருப்தி அளிக்கக்கூடிய விளக்கமாக என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஒரு ஆண்டு மட்டும் போதும் என்று சொன்னார்கள். ஒரு ஆண்டு கண்ட அனுபவத்திலே அவர்கள் கண்ட குறைபாடுகள் என்ன என்பதை இவர்கள் சொல்லவில்லை. அதனால் மாணவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய தீங்குகள் என்ன என்று விளக்கவில்லை. அதைப் பார்க்கும்போது சில பத்திரிகைகளிலே சில காலத்துக்கு முன்பு நான் பார்த்தேன், மத்திய அரசாங்கம் இந்தி பரீட்சை நடத்தா

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்] [29th March 1963]

5-00
p.m.

தற்காக நமது மாகாண அரசாங்கத்தைக் கண்டிக்கிறது என்று இருந்தது. அது உண்மை காரணமாக இருக்குமோ என்று நினைக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. அப்படி அது உண்மை காரணமாக இருக்கும் பட்சத்தில் நான் சொல்வேன். It is weakness to yield on vital principles. அவர்கள் சொல்வதையெல்லாம் கேட்டுக்கொள்வது என்பதல்ல. சில நிபந்தனைகள் அவர்கள் சொன்னாலும் திணித்தாலும் நாம் அவர்களுக்கு மறுப்பு எடுத்துச் சொல்லவேண்டிய நிலைமையில்தான் இருக்கிறோம். இன்றைக்கு இந்தி பரீட்சை ஏற்பாடு செய்யப் பட்டுவரும் முறை இந்தியை பலாத்காரமாக, கட்டாயமாக பேக் டோர் மூலமாக திணிப்பதுபோல் அமைந்துள்ளது. இந்தி நாட்டின் கட்டாயப் பாடமாக ஆகாது என்று அரசாங்கம் ஒரு காலத்தில் வாக்குறுதி கொடுத்திருக்கிறது. இந்த புனிதமான வாக்குறுதியை மறுவதாக அமைந்துள்ளது இத்திட்டம். இந்தத் திட்டத்தைப் பார்க்கும்போது இரண்டு நோக்கங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு இந்த அரசாங்கம் கல்வித்திட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததாக நான் கருதுகிறேன். முதலாவதாக கல்வித்தரம் மாணவர்களுக்கு உயர்த்தப்படவேண்டும் என்பது ஒன்று. இரண்டாவது, இந்தி தமிழ்நாட்டில் திணிக்கப்படவேண்டுமென்பது. இந்த இரண்டு நோக்கங்களும் ஒரே சமயத்தில் ஈடேற்ற முற்படுவது விரும்பத்தக்கதல்ல. "If you run behind two heads, you will catch none" அப்படி இரண்டு திட்டங்களுக்கும் ஒரே காலத்தில் அமূল படுத்துவதற்கு முற்பட்டால் ஒன்றுமே வெற்றி பெறாமல் போகக்கூடும். ஆகவே இந்தியின்பால் செலுத்தக்கூடிய கவனத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு பிற கவனத்தை கல்வித்தரத்தை உயர்த்த செலுத்தவேண்டும். ஆகையால் இந்தி மாடரேஷனில் அதன் மார்க்குகள் கூட்டி எண்ணப்படுமென்ற திட்டத்தைக் கைவிட்டு பரிட்சையையும் கைவிடவேண்டும். பரிட்சையைக் கைவிடவேண்டும், இல்லாவிட்டால் மாடரேஷனைக் கைவிடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்: கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இன்று கொண்டுவந்திருக்கும் கல்வி சம்பந்தமான வெள்ளை அறிக்கையை வரவேற்றுச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போது சபையிலே பல அங்கத்தினர்கள் அவரவர்கள் தங்களுக்குரிய கருத்துக்களை தெள்ளத் தெளிய விபரமாக எடுத்துக் கூறினார்கள். சில கருத்துக்கள் ரொம்பவும் முரணாக இருக்கிற நிலைமை அமைந்திருந்தது என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இப்போது இந்தியைப் பற்றிப்பேசப்பட்டது. இந்தியைத் தேர்வுப் பாடமாக வைக்கவில்லை என்பதாக நிதர்சனமாக நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கூறிவிட்டார்கள். அப்படியிருக்கிற பொழுது இது மறைமுகமாக, பின்புறமாக கொண்டுவாப்படுகிறது என்பதாகச் சிலர் கூறுகிறார்கள். இந்த இந்தி பாஷையானது எங்கிருந்து வருகிறது? யாருக்குச் சொந்தம்? இந்த தேசத்தினுடைய பொது பாஷைதான் என்ன? இந்த தேசத்திற்காக ஒரு பொது

29th March 1963] [திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்]

பாஷை அமையவேண்டுமென்றால், அந்த பாஷை கண்டிப்பாக பெருவாரியான மக்களால் பேசப்படுகிற இந்தியாகத்தான் அது இருக்க முடியும். அப்படியிருக்கிற போது அந்த இந்தியை நம் முடைய தமிழ்நாட்டில் பகிரங்கமாக பலாத்காரமாக புகுத்தாத தோடு தோர்வு மார்க்குகள் அவசியமில்லை, படிக்க விரும்புகிறவர்கள் படிக்கலாம் என்பதாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அது வர வேற்கத் தகுந்தது. பிற காலத்தில் நம்முடைய பிள்ளைகள் பள்ளிக்குப் போகும்போது அந்த எண்ணம் அவர்களுக்கு உதயமாகும். இந்தியைத் தீவிரமாகப் படிக்க சந்தர்ப்பம் ஆகும். அதை விட்டுவிட்டு அங்கிருந்து வருகிறது, இங்கிருந்து வருகிறது, நமது பிள்ளைகளுக்கு அது வேண்டுமா என்றெல்லாம் பலர் மனதில் எதையோ வைத்துக்கொண்டு கூறுகிறார்கள். அது தவறு. சும்மா இருக்கிறபோது இந்தியைப் படித்துக்கொள்ளலாம். பிள்ளைகளுக்கு சந்தர்ப்பம் கொடுத்தால் அவர்கள் கற்றுக்கொள்வார்கள். எப்பொழுதாவது இந்தி வரத்தானே செய்யும். இப்போது இல்லாவிட்டாலும் பத்துப் பதினைந்து வருஷம் கழித்து போது பாஷையாக அதுதானே வரும். ரஷ்யாவைப் பாருங்கள், ஜெர்மனியைப் பாருங்கள், இங்கிலாந்தைப் பாருங்கள். அவர்களுக்குரிய ஒரு பாஷையை முதல்தரமாக வைத்துக்கொள்ளவில்லையா. மத்திரிகளின் புத்திசாலித்தனத்தால் மக்கள் விருப்பத்திற்கு உகந்ததாக இந்தி தமிழகத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது வரவேற்கத் தகுந்தது. இந்தியைப் பிள்ளைகள் எதிர்க்கிறார்கள் என்றால் பிள்ளைகள் எதைத்தான் எதிர்க்கவில்லை? இரண்டு பாடங்கள் முக்கியமாக வரவேற்கத் தகுந்தது. என்னுடைய நண்பர் திரு. சாம்பசிவ ரெட்டியார் அவர்கள் ஒன்று கூறினார்கள். இந்திய அரசாங்கத்திலிருந்து உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்கும்போது இந்திக்கு மார்க்கு இருந்தால்தான் சேர்க்கப்படுமென்று இருக்கிறது. அந்தக் குறையை நிதி அமைச்சர் அவர்கள் போக்க முன்வரவேண்டும். இவ்வாறு இருக்கக்கூடியவர்கள் மோஸ்ட் பாக்வேர்டு மிகவும் பிற்பட்ட வகுப்பினர். 45 இனவகுப்புக்களைக் கொண்டது. 150 இனங்களுக்கு மேற்பட்ட இதர பிற்பட்ட வகுப்புகள் கொண்டது. மலை ஜாதியினர், ஹரிஜனங்கள் என்று எத்தனையோ இருந்துவருகிறது. அவர்களுக்கு இந்திய சர்க்காரிலிருந்து கொடுக்கப்படும் உபகாரச் சம்பளம் வாங்குவதற்கு அருகதையற்றவர்களாக மேற்சொன்ன திட்டத்தால் ஆகிவிடுகிறார்கள். தயவு செய்து நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நம்முடைய மாகாணத்தில் பிற்பட்ட இனத்தவர்களைப் பற்றிப் பலர் பேசினார்கள். நண்பர் திரு. ராஜா அய்யர் அவர்கள் அதுபற்றி விவரமாகப் பேசினார்கள். பொதுப்படையாக பொருளாதாரத்தில் எல்லோருக்கும் நிர்ணயம் செய்யப்படவேண்டுமென்று இதை நான் ஒப்புக்கொள்வதற்கில்லை என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இந்தியில் மார்க் வாங்கினால் தான் ஸ்காலர்ஷிப் என்று சொல்வது தவறு. அப்படி ஒன்றும் இல்லை. மெரிட் ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கிறார்கள். பிற்பட்டவர்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [29th March 1963]

களுக்கும் ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கிறார்கள். இந்தியில் மார்க் வாங்குவதற்கு தனி ஸ்காலர்ஷிப். அது இந்திக்காகக் கொடுப்பது. மாணவர்கள் படித்தால் அதையும் பயன் படுத்திக்கொள்ளலாம்.

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்: நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் இரண்டு கோடிக்கு மேல் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். உபகாரச் சம்பளம் வழங்குவதில் சென்னையில் உள்ள எட்டியப்ப நாயகர் உணவுவிடுதி பாடசாலையில் 48 மாணவர்கள் உணவு விடுதியில் இருந்து படித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதில் 22 மாணவர்கள் மட்டும் உபகாரச் சம்பளம் பெற்றுக்கொள்ளும் வகையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மீதமுள்ள 26 மாணவர்களுக்குச் சலுகை கிடைக்கவில்லை. இவைகளுக்கு உடனே கிடைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். பொருளாதாரம் இல்லை கொடுக்க. பணம் இல்லாத காரணத்தால் இத்தனை பேருக்குக் கொடுக்கமுடியாத நிலையில் இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள். அதுபற்றி ஹரிஜன இலாக்கா டைரக்டரிடம் சொன்னேன். பணத்தை ஒதுக்கினால் கொடுக்க வஞ்சலையில்லை என்றார்கள். இங்கு வந்து சொன்னால் பணம் இல்லை என்கிறார்கள். பணம் திரட்டவேண்டுமென்று புதிய வரிபோட்டால் எதிர்ப்பு வந்துவிடுகிறது. இந்த நிலையில் பொருளாதார அடிப்படையில் உதவிச் சம்பளம் கொடுக்க திட்டமிட்டால் தற்போது கொஞ்சம் நஞ்சம் பிற்பட்டவர்களுக்கு கிடைத்து வருவதுகூட கிடைக்காது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் நேற்று நல்ல முறையில் பதில் சொன்னார்கள். இதைப்பற்றி உடனடியாக முடிவு செய்வதற்கு இல்லை என்று சொல்லியது மகிழ்ச்சிக்குரியது. பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு ஜாதியடிப்படையில் இன்னும் பத்து வருஷ காலத்திற்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுப்பதை தற்போதுள்ள நிலையை அனுசரித்து அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

VI.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 182. Review of the progress made in Co-operative Development Schemes 1962-63.

* 183. Statement XXXIII showing action taken on Assurances, promises and undertakings given during Thirteenth to Twentieth Sessions, 1958-62, of the Madras Legislative Council.

* Laid on the table of the House on 26th March 1963.